

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 9. aprila 1936

Štev. 14.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Poštnice hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Razgled po svetu

Posledice se že kažejo!

Za Nemčijo se je zdaj oglašila še Avstrija. Kdaj pridejo Madžari na vrsto? — Pred popolnim polomom Abesinije. Hauptmannova petkratna justifikacija

Ljubljana, 6. aprila. Ko smo ondan na tem mestu izrazili bojazan pred posledicami nemške »locarnske« geste z dne 7. marca, nismo mislili, da nam bodo dogodki tako hitro dali prav.

Pretekli teden je avstrijska vlada čez noč uvedla obvezno vojaško službovanje. Po zgledu svojega severnega sorodnika (sorodnika, ki ga sicer noče pomenjati) je mala Avstrija ko-

Osnem z uvedbo splošne vojaške dolžnosti za moške od 18. do 42. leta je avstrijska vlada imenovala feidmarkajntaanta Jansa za šefa generalnega štaba nove avstrijske vojske.

ražno pljunila na saintgermansko pogodbo in raztrgala enega izmed najpomembnejših členov: tistega, ki ji prepoveduje vojaščino.

Avstrija je to storila zaradi samoočrambe; tako sama trdi. Prav! Toda če ne bi bila videla, da je nemška gesta z dne 7. marca ostala tako nekaznovana, bi se bila bržčas temeljito premislila, preden bi tako nezasišano kršila mednarodno pogodbo. (»Nezaslišano«, smo rekli? Se vidi, da živimo še v stari mentalnosti: leta 1914, je zaradi podobne nezasišaniosti izbruhnila svetovna vojna, zadnja tri leta so pa take nezasišaniosti postale že skoraj norma; nenormalno je in skoraj nevarno za mir, če kdo dan današnji pogodbe spoštuje...) In ne bomo se zmotili, če bomo rekli, da ji velesila, ki je na njevo pobudo izvršila to gesto, ne bi bila tega svetovala, da ni šel letošnji 7. marec tako nedolžno in brez posledic mimo nas.

Če pustimo nezakonitost ob strani, moramo priznati, da je avstrijski nastop po nemški gestu le preveč razumljiv. Avstrija se boji Nemčije — njen strah pred njo rase od dne do dne, rase v tistem razmerju, kakor se množijo (takisto prepovedani!) nemški topovi, tanki, letala in plini; v tistem razmerju kakor popuščajo zahodna demokracija pred brutalno brezobzirnostjo nemške diktature in obnovljenega pruskega militarizma.

Spomnim se kavarniških debat po 7. marcju z nekaterimi znanci. Nemci že znajo! Prav imajo! Saj se samo za svojo pravico bore! so se navduševali eni. »Hitler, da, on že ve, kaj dela! On mi še edini v Evropi imponira,« so vzklíkali drugi.

Nekemu prijatelju sem se hito zameril, ko sem rekel, da meni 7. marec prav nič ne imponira. Te dni sem ga vprašal, kako mu imponira g. Schuschnigg.

Čprav ga je bodika zadela, mi je na pol priznal, da sem imel prav. Popolnoma mi bo po moral priznati tedaj, ko se bo za Dunajem oglašila še Pešta.

Saj menda niste, dragi bralci, tako naivni, da bi mislili, da bodo Madžari hoteli zaostajati za svojo boljše, to se pravi, večjo polovico v nekdanji habsburški monarhiji? Madžari da-

nes še nihajo med Berlinom in Rimom; od obojih imajo koristi, zato jim ne kaže upravljati si prijatelje. In Rim jim danes prav gotovo še ne bi svetoval, da naj posnemajo Dunaj, preveč riskantno bi bilo. Kar se utegne pod silo razmer Dunaju izpregledati, se Pešti ne more. Ne v Pragi ne v Beogradu ne v Bukarešti.

Bojimo se, da ne bo dolgo, ko bomo učakali tudi tretje dejanje herojske komedije. Samo da takrat že davno ne bo več komedija, nego že drama na robu tragedije.

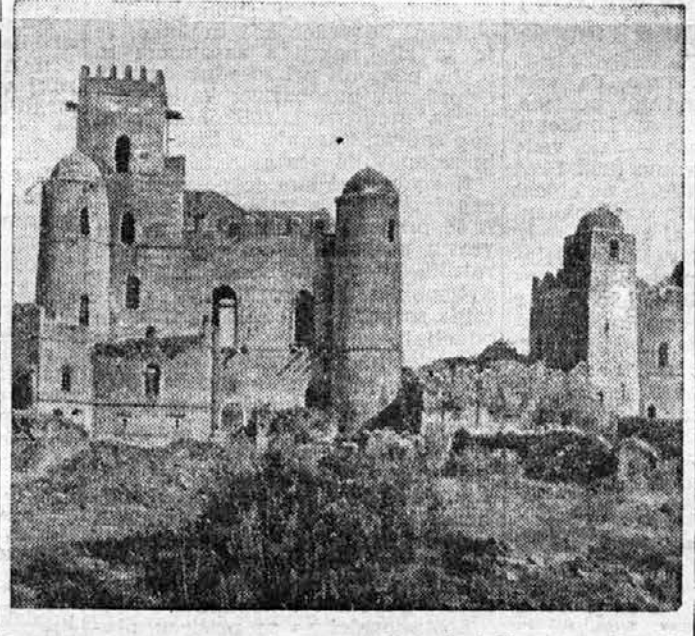
Ali ni bil Neme c Goethe ti-sti, ki je dejal:

Das es eben ist der Fluch der bösen Tat, daß sie fortzuehend Böses muß gebären —?

(Prosto po naše: Saj to je prekletstvo zlega dejanja, da more roditi le zlo.)

Zlo dejanje 7. marca je že začelo roditi zlo...

Tragedija Abesinije rase v peripetijo. Se dobro da se njene vojske po obeh katastrofalnih porazih na jugu in na severu pred nekaj tedni, še tako dolgo upirajo. Najnovejša poročila govore o tem, da so Italijani prodrli že do Tanskega jezera, napajališča Nila in Egipta in zato

Gondar, glavno mesto pokrajine Asmare, je padlo Italijanom v roke. Od tod do znamenitega Tanskega jezera je le še slabih 30 kilometrov. — Naša slika kaže razvaline cesarskega gradu v Gondaru.

tolikanj občutljive točke za Angleže; tam so se morali kajpada ustaviti, ker je London ostro protestiral proti nadaljnemu prodiranju. Ali je ta zastoj trajen ali samo začasen, je ta trenutek težko reči.

Abesinija je vojno izgubila. Ni je več sile na svetu — vsaj v sedanjih mednarodno tolikanj zapletenih razmerah ne — ki bi po človeški pameti mogla iztrgati Italijanom zmago iz rok. Evropska civilizacija — to se pravi, njen izraz: moderna tehnika — je zmagala nad primitivnostjo res da barbarskega in zaostalega, a zraven vendarle junaškega afriškega naroda.

Hauptmannova so justificarali. Pravici je zadoščeno. Lindberghov otrok je maščevan.

Nejeverni Tomaži trde, da obsojenčeva kri vda še zmerom ni neovrgljivo dokazana. Ker so dokazi zoper Bruna Hauptmannona sloneli samo na indicijah, utegnejo ti dvomljivci teoretsko imeti prav. Toda verjetnost je vsekako večja, da Hauptmann ni šel po nedolžnem na električni stol.

Vzlic temu ima Evropa sočutje z njim. Ne iz pretrane sentimentalnosti. Petkrat so njego-

vo usmrtimev odgodili. petkrat so ga tako rekoč sele v poslednjem trenutku začasno pomilostili. Petkrat je ta mož — re-

Pregleden zemljevid najnovejših vojaških operacij v severni Abesiniji: Italijani so prišli že do Gondara in Sokote, važnega karavanskega križišča.

cimo, da je bil morilec — prestajal one strašne trenutke tik pred justifikacijo, ki so hujši od poslednjega trenutka samega. Petkrat je ta mož prestal kazen za svoj greh: ali ni že zato zaslužil pomilostitve?

Nemci terjajo kolonije! Ali imajo pravico do njih?

Moralno vsekako. Vprašanje je le, kako misli Hitler to pravico uveljaviti. Sicer pa pustimo rajši teoretiziranje ta trenutek lepo ob strani, pa rajši pogledimo, kako je bilo z nemškimi kolonijami leta 1914. in kako so si jih zavezniki leta 1919. razdelili. Slika nam bo potem jasnejša in cenj. bralci bodo to in ono laže razumeli.

Nemške kolonije (»Schutzgebiete«) so si od leta 1883. dalje pridobivale nemške trgovske družbe in so sele pozneje prišle pod suverenost države; leta 1914. pred svetovno vojno, so štele okoli 3 milijone km² z 12 milijoni prebivalcev. Vse te kolonije je versajska pogodba Nemcem vzela in jih razdelila kot »mandatna ozemlja« Zveze narodov med britanski imperij, Francijo, Belgijo in Japonsko.

1. Nemška Vzhodna Afrika: 997.000 km², 4 1/2 milijona preb. Od leta 1920. je njen severovzhodni del (Ruanda-Urundi: 47.000 km², 3 milj. preb.) pod belgijsko, glavni del (Tanganjika: 950.000 km², 1 1/2 milij. preb.) pa pod britansko upravo.

Vesele in blagoslovljene velikonočne praznike želita cenj. bralcem in ogtuševalcem

„Kolonije hočemo!“

Nemški krik po kolonijah je našel na Angleškem odprta ušesa... na rovaš drugih, manjših držav

Kolonijam, smo zadnjič rekli, bomo posvetili nekaj vrstic. Ta beseda se vse bolj in bolj ponavlja zadnja leta — posebno od tistih dob, ko je Hitler obratunal z demokracijo in zamenjal nekdanji Viljemov »Gottessgnadentum« z narodnosocialističnim »Führerstvom«. Nemci ter-

2. Nemška Južozahodna Afrika: 835.000 km², 2.250.000 prebivalcev. Od l. 1920. pod južnoafriško, t. j. posredno pod britansko upravo.

3. Nemška Nova Gvineja: 181 tisoč 300 km², 230.000 preb., skupaj s priključenim Bismarckovim, Salomonovim, Marshallovim otočjem, Karolini, Mariani in Naurujem: 242.500 km², 586.000 preb. Od leta 1920. so Mariani, Karolini in Marshallovo otočje (2.888 km², 47.000 prebivalcev) pod japonsko upravo, ves ostali del (178.400 km², 183 tisoč prebivalcev) je pa dobila Avstraliija.

4. Nemška Samoa: 2.588 km², 38.000 preb. Od leta 1920. pod Novo Zelandijo.

5. Kamerun: 790.000 km², 25 milijona preb. Od leta 1920. je severozahodni del (90.000 km², 720.000 preb.) pod britansko, glavni del (700.000 km², 1,8 milijona preb.) pa pod francosko upravo.

6. Togo: 87.000 km², 940.000 preb. Od leta 1920. je zahodni del (32.600 km², 190.000 preb.) pod britansko, vzhodni del (54 tisoč 400 km², 750.000 preb.) pa pod francosko upravo.

Lep, čeprav ne posebno bogat kolonijijski imperij je imela Nemčija pred vojno, kakor vidite iz gornjih števil. Da ga je napravila, je največ sama kriva: saj je šla v svetovno vojno vse

onim, ki nič nimajo; in naposled ne najmanj zato, ker je videli, da imajo Angleži med vsemi narodi največ razumevanja za stiske in težave svojih bratrancev onstran Rena.

Res so v Londonu prvi resneje načeli to vprašanje, že pred dvema mesecema. Toda nekoliko drugače, kakor bi človek pričakoval po vsem, kar smo gori zapisali.

5. februarja se je namreč vršila v spodnji zbornici debata o »novi razdelitvi sirovin in tržišč na svetu, da se odstrani poglaviti vzrok grozečih vojn«. Najmarkantnejšo in najbolj odkrito izjavo je takrat podal Lloyd George, izjavo, ki jo je v duhu gotovo podpisal ves angleški narod, saj skuša nekdanji vsemo-gočni liberal urediti to kočljivo vprašanje tako, da Angleži ne bi nič izgubili; nemški račun naj bi namreč plačale male države!

»Mislim, da ne bo prej miru na zemlji,« je doslovno dejal Lloyd George, »dokler ne bo urejeno mandatno vprašanje... Belgija s svojim skromnim prebivalstvom 7 ali 8 milijonov duš je dobila najlepši kos nemške Vzhodne Afrike in ima ves Kongo. Portugalska ima milijone in milijone km²! Isto lahko rečemo o Holandski...«

Razloženeje in ciničneje je pač težko govoriti! Bruseljska »Nation Belget« je pri prvi reakturala: »Gospod Lloyd George

Italijansko domačinsko topništvo na južnem abesinskem bojišču se pripravlja na nove, odločilne boje... Le še mesec dni je čas, potem se začne doževna doba.

ivegaje, nu, in je pač vse izgubila. Če bi bila vojno dobila, bi bili pa Angleži in Francozi tenko piskali, in najbrže se ne motimo, če rečemo, da bi francoskega kolonijijskega imperija že 18 let ne bilo več.

Ta ugotovitev nas pa ne sme speljati v kriv sklep. Nemčiji gre d o kolonije, gre d o jih že po sodobni imperialistični morali: vse velesile (razen Rusije) jih imajo, zakaj jih torej Nemci ne bi imeli? Gre d o jim pa tudi zato, ker potrebujejo sirovina; za nepristranskega opazovalca je res težko razumljivo, zakaj naj bi imeli 90% zemeljskega bogastva tri ali štiri države, vse druge pa skoraj nič. In naposled jim gre d o tudi iz oportunističnih razlogov (tako vsaj Angleži modrujejo): češ da bodo Nemci potem vsaj nekaj časa tihi in mirni...

Največji kolonijijski in dominionski imperij na svetu imajo Angleži: 40 milijonov km² (za 4 Evrope!) in 514 milijonov prebivalcev (toliko kakor vsa Evropa!). (Drugi je francoski: 12 milijonov km², nekaj več kakor Evropa, z dobrimi 100 milijonov prebivalstva.) Ze zato bi človek pričakoval, da bodo Angleži prvi pokazali dobro voljo in protivojno odstopili svojim nekdanjim sovražnikom primeren vogal zemlje; tudi zato, ker že pravica zahteva, da tisti, ki je največ podedoval, tudi prvi kaj odrine, kadar je treba pomagati

ima res dobro sree. To je tisti Lloyd George, ki je hotel leta 1919. nemškega cesarja obesiti, danes ga pa sree boli ob misli, da Nemčija nima kolonij... Toda gospodu Lloydu Georgeu ni na umu, da bi Nemčiji vrnil kolonije; on bi jih ji le rad dal. Saj čutate fino razliko?... Gospod Lloyd George predlaga, da bi se vzelo Belgiji, Holandski in Portugalski in to dalo Nemčiji...«

Lloyd George danes na Angleškem skoraj nič ne pomeni, toda njegovo izjavo 5. februarja so Angleži vendarle sprejeli z odobravanjem. Govoril jim je iz srca, vsaj kar se tiče nedotakljivosti angleškega imperija. Tako je »Morning Post«, glasilo konservativcev, najmočnejše angleške stranke, takrat tole zapisala:

»Če bi naši državniški predlagali, da se odtrga kakšen kos britanskega imperija, bi jih poglali ko izdajalce. Kajti oni varujejo to sveto dediščino v imenu naroda, in njihova dolžnost ni deliti nego ohraniti in obvarovati...«

Tako smo spet tam, kjer smo bili. S to razliko, da zdaj vemo, kje bodo Nemci potrkali, ko bo kolonijijsko vprašanje dozorelo: ne pri Angležih! Torej pri Francozih? Menda! In Angležem najbrže to ne bo preveč neljubo... 0.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

Roman življenja

Drame v legiji

Obsojen na dosmrtno ječo, češ da je iz ljubosumnosti ubil svojega stotnika, je po nedolžnem presedel 9 let

Nagrada za prestano gorje:
poroka s slanevitim dekletom

(NI*) Pariz, marca

V Sidiju-bel-Abbesu, afriški garniziji francoske tujske legije, se je te dni srečno končala pač najčudenjša in najganjlivejša kriminalna zadeva zadnjih let.

»Narednik Etienne Lenoir! Pred vso zbrano garnizijo vam izrekam v imenu Francoske obžalovanje za tragično justično zmoto, ki si vas je izbrala za žrtev. Pred zbranimi vojniki izjavljam, da je prišla vaša nedolžnost na dan in da je kazni, ki vas je sodišče pred več leti nanjo obsodilo, pomota. V imenu predsednika republike vam prispem na prsi križec legije časti. Naj vam bo v dokaz, da se je vlada pobrigala za vašo rehabilitacijo, v dokaz, da bo vaša zvestoba domovini prejela zaslužno nagrado.«

S temi besedami je razvezal visok francoski častnik trde okove, ki so devet let žulili narednika Etienna Lenoira. Na obrazu izmučenega vojaka, pričajočemu o prestanih bolečinah in pomanjkanju, se je razlila vedra jasnina. Iz globoko vdrtih oči so mlademu podčastniku lile solze ganjenja. Nič več ne zameri ljudem, ki so ga obsodili zaradi usodnih indicijev. Ta trenutke, ko se je zablestel na njegovih vdrtih prsih svetel križec legije časti, je odpustil vsem.

Iz želje po doživljeh
v tujsko legijo

Sam Bog si ga vidi, ali njegovi starši, ki jih je bil pred toliko leti na skrivaj zapustil, še žive? Spomnil se je svojih mladih dni, misel mu je ušla tja v gosposko domačo hišo, ki mu je bila kot sinu edincu prisojena v dediščino. Neokretni domači učitelj se je nekako zaman trudil, da bi ukrotil vihravi temperament mladega Etienna. Njegovi starši niso mogli razumeti njegovega neprikritega hrepenenja po doživljeh in pustolovčinah.

Naposled ga je njegova nemirna kri premagala; lepega dne je na skrivaj pobegnul z doma. Starši so ga iskali po vsem svetu, samo tam ne, kjer se je bil po dolgi blodnji ustavitil: v tujski legiji. Poveljnik je bil dodelil Etienna Lenoira k jezdnemu polku in tam se je udeležil najnevarnejših bojev v Maroku. V pre mnogih bitkah je pokazal svojo nenavadno hrabrost in je zato tudi dvakrat napredoval. Ko je postal narednik, si je izprosil štiri tedne dopusta, da bi jo lahko mahnil z odpravo, ki je imela nalogo prebrskati skalnata gnezda Velikega Atlasa, znamenitega afriškega gorovja.

Deklica z Atlas

Pri tej odpravi je Etienne deloval z velikim uspehom. Tri tedne je preživel med nemirnimi domačini; polje se je spet vrnil k svojemu polku. Predstojniki so bili z njim nad vse zadovoljni. Lenoir je zbral prav dragocene podatke. In še nekaj je pripeljal s seboj: mlado, nenavadno lepo dekle iz rodu Berberjev, ki mu je prostovoljno, iz same ljubezni sledila v tujino. Deklica je bila, kakor je pozneje prišlo na dan, hči poglavarja in je bila svojemu evropskemu ljubčku vdana in zvesta ko sužnja.

Lenoir je zaprosil vojaško oblast, da bi mu dovolila poroko, a zaman. Ni čudo! Lepa Arabka je namreč zbudila upravičeno zavist med Lenoirjevimi tovariši. Neki stotnik njegovega polka jo je prav posebno vneto zasledoval. Kajpada je Lenoir le s težavo bzdral svoj gnev. Lepega jutra so pa našli častnika s prestreljeno glavo. Sum je kakač pak padel na Lenoirja. Vsi so domnevali, da se je iz ljubosumnosti maščeval nad stotnikom.

Dosmrtno prisilno delo

Vsa zatrjevanja, da je nedolžen, niso nič zalegla; vojaško sodišče je sodilo strogo in neizprosno. Prav gotovo bi ga bili sodniki obsodili na smrt, da se niso ustavili ob spisku njegovih izrednih junaštev; tako so mladega moža obsodili »samo« na dosmrtno prisilno delo.

Deklica, ki je neprostoVOLjno postala vzrok za pretresljive tragedije, se ni mogla spriznati z mislijo, da je svojega drugega za zmerom izgubila. Medtem ko je stal Etienne Lenoir pred sodniki, je bila zgolj plaha in nevedna domačinka, ki se še ni bila vživela v miselnost Evropecev. S časom se je pa seznanila z evropskim duhom, spoznala se stvari, ki so ji bile še pred leti španska vas.

Tako je lepega dne poiskala vsa pisma in lističe, ki jih ji je bil pisal umorjeni stotnik. Takrat je bila to pisanje vrgla v kot, saj ga

ni umela prebrati... Toda ko je spoznala, da bi utegnile biti na teh lističih važne stvari, jih je skrbno zbrala in jih izročila nekemu prijatelju svojega obsojenega ljubčka. Podčastnik je obljubil lepi Arabki, da ji bo kmalu sporočil, kaj pravijo ti popisani papirji — toda iznenada so ga premestili nekam daleč na stražo v puščavo in lepa Arabka ni slišala nič več o njem ne o stotnikovih pismih.

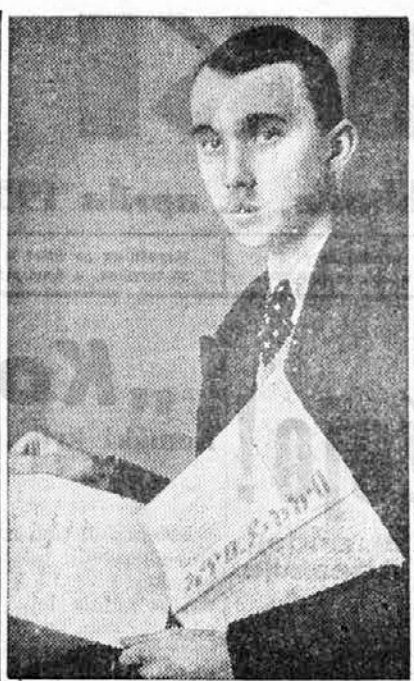
Rehabilitacija in sročen konec

Pred nekaj meseci se je oglašil pri predsedniku vojaškega sodišča v Sidiju-bel-Abbesu čuden gost: invalid, legijonar, ki je v boju z divjaškimi domačini izgubil desni rok. Iz notranjega žepa svoje ogojene vojaške bluze je potegnil sveženj porumenelih, umazanih papirjev.

»Važna pisma so, o Lenoirju zavedi govore,« je povedal.

Sodnik in enorki podčastnik sta skupaj prebrala pisma — drugo za drugim. V enem izmed teh pism je grozil stotnik s samomorom, če ga ne bo lepa Arabka uslišala. Jasno je torej bilo, da si je spričo Arabkine nedostopnosti stotnik sam pognal kroglo v glavo.

Lenoirjevo pravdo so pri priči obnovili. Izvedenci so nedvoumno

Neki srednješolec iz Schweidnitza na Nemškem se je pred nekaj tedni spomnil in je pisal negušu, naj mu pošlje kakšen abesinski list. Negušu mu je res ustregel in mu je dal poslati abesinsko »Jutrnjico«. Kako je bil mladi mož hral, je pa kajpada drugo vprašanje

Kadar slepci izpregledajo

Svoje oči je žrtvovala drugi. - Senzacionalna presaditev vek. - Občutki 25letnega od rojstva slepega mladeniča po izpregledanju

(IO) Pariz, marca

V časopisu »Sciences et Voyages« piše zdravnik Louis Pelletier: V Falmouth v Massachusettsu (USA) je prišla angleška književnica Mrs. Daphne Muir in razodela strmečim prebivalcem tega neznatnega mesteca eno izmed največjih čud, kar jih je kdaj ustvarila kirurgija.

Mrs. Muir je že pred več leti popolnoma osepela; zdaj se ji je vid vrnil — vrnil po njenem zatrjevanju zgolj z nezaslišano žrtvijo neke ženske, dobrotnice, ki niti svojega imena ne mara izdati.

Tej ženski je zaradi neozdravljive boleznii očesnega živca začel pešati vid. Dobro vedoč, da ji ni rešitve, je šla k očesnemu zdravniku, pri katerem se je zdravila Mrs. Muir, in mu je ponudila svoje oči, da presadi, kar je zdravega na njih, na pisateljičine oči. Zdravnik je tako storil in operacija se je posrečila: mr. Muir, pet let popolnoma slepa, danes prav dobro vidi in ne potrebuje niti naočnikov, kadar bere ali piše.

Druga, nič manj pomembna operacija se je posrečila v »Royal-Waterloo-Hospitalu« v Londonu pri nekem petletnem dečku; ta operacija je celo med prestolniskimi specialisti zbudila pozornost.

Deček, za katerega gre, je bil že od rojstva slep, čeprav je imel sicer zdrave oči. Njegove veke so bile namreč neprestano popolnoma zaprte in jih nikakor ni mogel odpreti, ker ni bilo v njih mišice. Dva kirurga sta tedaj sklenila poskusiti operacijo, kakršne medicina dotlej še ni poznala: izrezala sta namreč slepemu mlčku iz stegna košček mišice in mu jo presadila na obe vekci. Ko sta čez nekaj dni obvezo odstranila, sta v svoje neizmerno začudenje ugotovila, da je operacija popolnoma uspela: vekci sta se normalno odpirali in zapirali in deček je videl.

Moj ugledni kolega Jean Lecocq je zbral nekaj izjav ljudi, ki so izpregledali. Posebno zanimivo popisuje svoje vtise in občutke neki mladenič, ki je od rojstva do 25. leta starosti živel popolnoma slep. Prvi občutek, ki ga je prevzel, ko je izpregledal, je bil občutek neizmerne sreče. A takoj nato mu je bilo, kakor da bi se vse okoli

njega podiralo, ker se je rušil svet, ki si ga je zgradil v domišljiji.

Ves omamljen ni vedel ne kod ne kam. Morali so ga prijeti za roko in ga odpeljati k oknu. Gledal je dol na ulico in si ni mogel predstavljati, da je vse to, kar vidi, pravo, resnično življenje. Misli je, da se mu še zmerom sanja. Dren-daj pasantov je zbuja v njem neprijeten občutek vtroglosti.

Drugi dan je šel k zdravniku. Pot do njega se mu je zdela polna samih ovir. Pri slehernem koraku se je bal, da bo padel, da ga bodo dregnili in prevrnili, da bo strmoglavil v prepad...

Še cel mesec dni po izpregledanju se je na lepem ustavljal sredi ulice, iskaje svoj nekdanji »jaz«. Ko se je učil branja in pisanja, ga je učenje hudo utrujalo. In takrat ni našel druge poti, da spravi svoje misli vsaj za silo v red — ni si znal drugače pomagati kakor da je prostovoljno spet postal slep... Zamižal je.

Kdo je von Ribbentrop?

Hitlerjev poslanik v luči prijateljev in sovražnikov

(bk) Naši bralci vedo, da vodi vso Hitlerjevo zunanjo politiko, zlasti zadnje tedne v Londonu, neki von Ribbentrop — ne vedo pa, kam neki bi to ime deli. Pred prihodom Adolfa Hitlerja na oblast ga živ krst ni poznal; vsaj poklicni diplomat takrat še ni bil.

Francoski častnik Louis Delapree je temeljito proučil Ribbentropovo zgodovino in jo je popisal v velikem pariškem večerniku »Paris-Soir«. Popisal je na kaj originalen način, to se pravi, sam je sploh ni popisal, nego je dal besedo njegovim prijateljem in nasprotnikom, bralcem je pa prepustil, da si sami ustvarijo sodbo.

Takole so izpovedali Ribbentropovi

prijatelji: nasprotniki:

o njegovem poreklu

Izvirja iz stare porenske plemiške rodbine. Sin polkovnika Ribarda v Ribbentropa in Zofije Hertwigove;

o vzgoji

Gimnazija v Metz, visoka šola v Grenoblu (Francija) in Londonu. Odličnik;

o mladosti

Z 18 leti se je izselil v Kanado in tam deloval v več uvoznih trgovinah. Trd življenjski boj;

o vojaški službi

Prostovoljec pri 12. huzarskem polku 1914, poročnik 1915, stotnik 1916, potem generalstabi častnik pri Seektu. 1918 zaupna misija v Turčiji. Kot polkovnik stopil v rezervno;

o političnem prepričanju

Sprva liberalec, potem član (Junckerkega) »Herrenklubaa«. Postal socialist, ko je spoznal, da mora sam Hitler rešiti Nemčijo;

o njegovih dohodkih

Po demobilizaciji je začel trgovati z vinom. Tako je prišel v stike z enim izmed največjih alkoholnih magnatov, ki mu je dal hčerino roko in svojo firmo.

ugotovili, da je skoraj sto odstotkov verjetnosti, da se je stotnik sam ustrelil zaradi nesrečne ljubezni. Razen tega se je oglasilo še več prič, in vse so pod prisogo izpovedale, da je bil stotnik nekaj tednov pred smrtjo od sile razdražljiv, nagle jeze in včasih skoraj ni vedel, kaj dela. Videti je torej hudo verjetno, da si je stotnik v trenutku obupa sam pognal kroglo v glavo.

Upoštevalojc takratno Lenoirjevo zatrjevanje o nedolžnosti in veliko verjetnost samomora, je sodišče zadevo ponovno proučilo. Razsodba je bila na dlani. In res so zdaj Lenoirja oprostili sleherne krivde s pristavkom, da mu gredo vse pravice do vojaških časti.

Nedolžnega obsojenca so pri priči izpustili. Kljub temu, da bi smel Lenoir terjati odškodnino od države, tega ni storil; odpustil je celo svojemu malomarnemu prijatelju, ki je zaradi njega po nedolžnem presedel osem let. Izgovoril si je le eno: da mu oblast dovoli poroko z ljubljeno Arabko. To pot mu prosnje niso odbili. Vrhu tega je dobil za svoja junaštva na bojnem polju viteški križec legije časti.

Njegova nevesta mu je vsa ta leta ohranila zvestobo. Tako je zdaj tudi njena vztrajnost prejela zaslužno plačilo.

Chapliniada iz življenja

Jutrnja kopal in časopis za vrati ali:
Katastrofalne posledice nedolžnega prepriha

(ŽK) Pešta, aprila

Budimpešta se smeje. Budimpešta se grohota. Nemočni smiljenkega gospoda.

Zjutraj je bil v kopalnici segrel vodo, da se bo skopal. Ravno je hotel stopiti v kad, tedaj se je pa spomnil, da bi bral jutrnjak.

Stopil je v predsobje in segel po časopisu; zataknil je bil v poštni nabiralnik in se mu je izmuznil iz rok in zdrknil na stopnice.

Srdito je kopalec malo, prav malo odprl vrata, se oprežno ozrl na vse strani, če ni koga v bližini, in stopil ven, da bi časopis pobral. Takrat je pa potegnil preprih in zaloputnil odprta stanovanjska vrata — in nesrečni kopalec je ostal v veži popolnoma nag.

Kaj naj stori siromak? Ves obupan, ne vedoč kaj in kako, se je za silo pokril s časopisom in plaho pozvonil pri sosedni stranki. Odprla mu je sobarica; ko je uzrla nagca pred vrati, toliko da je ni kap zadel. Zagnala je krik in vik in zaloputnila vrata.

Novodobni Adam je pozvonil pri drugi stranki, z istim neuspehom. A še preden je utegnil pri tretjih vratih pokusiti svojo srečo, je že zatutila pred hišo sirena rešilnega avtomobila. In prostovoljni »rešitelji« so brž vrgli oedejo nanj in ga odpeljali, ne meneč se za njegove proteste, na opazovalni oddelek.

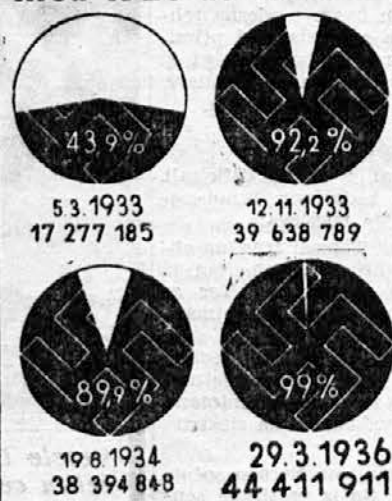
Tam se je kajpada zadeva hitro pojasnila in naš junak, to se pravi, siromak, se je lahko vrnil domov, to pot vsaj za silo obleden.

A glej: pred hišo je stal voz poklicnih gasilcev in okoli njega množica zijal, v veži in na stopnicah gasilci in redarji, v njegovem stanovanju pa oskrbnik, in vsi so pomagali popravljati škodo, nastalo zaradi povodnji v kopalnici.

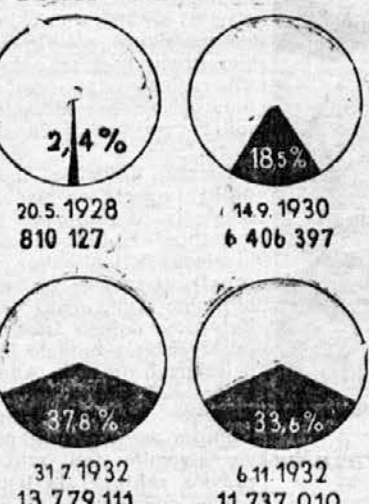
Sostanovanci so se prišlecu plaho umikali. Medtem so bili srečno ustavljeni vodo in očedili preplavalno stanovanje. Ravno se je hotel nesrečni »kopalec« oddahnuti, ko je zapel telefon.

Kdo drugi, ko reševalno društvo: račun za »reševanje« zneso toliko in toliko. Komaj je dobro odložil telefon, je že potrkalo: odposlanec gasilcev je predložil račun za »gasenje«. In naposled je prišel, kajpada, še hišni gospodar: poravnati bo treba škodo, ki jo je napravila voda na stenah in tleh...

...od 1928 do 1936

Volitve na Nemškem...

Gornji diagrami kažejo, kako se so razvijali Hitlerjevi glasovi pri volitvah in plebiscitih zadnjih let. Hitler pravi, da zgodovina ne pomeni takih veličastnih zmag. Če sodimo po številkah, ima največ prav.

Silhica iz velenesta

Pariška zapeljivka

Originalen domislek lepe pustolovke:
„Mar me nič več ne poznate?“
In ogovorjenec ji je šel na limanice...

Kako se hitro zaslužijo milijoni —
če le ne bi bilo treba zanje sedeti...

(KI) Pariz, marca

»Kaj me nič več ne poznate?« je vprašala elegantna dama barona S., ko je zapuščal Francosko komedijo.

Gospod baron se ni mogel spomniti. Prav žal! Zakaj dama mu je bila na oko zelo všeč. Neprisiljeno mu je jela pripovedovati, da sta se še prejšnji teden seznanila na večerji pri poslaniku N. in da je bilo tisti večer prav prijetno...

Baron S. je bil prepričan, da ga dama zamenjava. Kaj bi tisto, si je mislil, bom pa prevzel to vlogo — in se je dami pridružil. Preveč težko mu ravno ni bilo, saj je le par korakov v stran že čakal prekrasen avto, pač njena last. Tako sta se z damo pogodila, da bosta skupaj prebrala ta večer.

Krenila sta v eleganten bar. Izbrana kapela je skrbela za židano voljo, ljudi se je kar trlo, samih boljših ljudi, kajpada, in baron je bil hudo hvaležen naključju, da mu je pripomoglo k tolikanj nepričakovanemu znanju. Dama je bila očito iz najboljših družbe, na moč ljubezniva je bila, mikavna in lepa, zastran denarja pa tudi ne more biti preveč na tesnem, drugače si pač ne bi privoščila tako dragega avtomobila — vse kaže namreč, da je razkošni »Rolls Royce« njen.

Trik z avtomobilom

Bil je eden izmed najlepših večerov, kar jih je baron S. doživel do tistega dne. Toda ko je bilo treba plačati, se je vzlic obilnemu šampanjcu, ki ga je bil použil skupaj s svojo spremeljevalko, pri priči streznil. Steklenica pet sto frankov — to je celo za Pariz nekam slano! To bo pomota.

In baron je poskusil nedolžno protestirati. A že se je prikazal poslovodja, pravcat Herkules. Kaj neki misli gospod z besedo »pomota?« V njegovem lokalu stane steklenica šampanjca pač pet sto frankov in niti solda manj. Zato pa tudi zahajaj k njemu samo najboljša mednarodna družba!

Nu, takšne »mednarodne« družbe ni bil baron pri najboljši volji odkril niti enega eksemplarja. Šele zdaj se je domislil, da je bila njegova lepa spremeljevalka tista, ki ga je povabila v ta bar, da je ona predlagala ta lokal —

Baron S. je nemo plačal račun — ali naj se gre mar boksat z orjaškimi poslovodjoi, da ga nemilo položijo na hladno?

Toda drugi dan je baron potrkal pri svojem znanцу, visokem policijskem uradniku, in mu podrobno popisal vso istorijo. In v svoje nemajhno presenečenje je izvedel, da policiji ta njegova istorija ni tako nova, da jih ima že nekaj takšnih na zapisniku: neka lepa dama iz tridesetih let zavzema v pariškem nočnem življenju neko posebno mesto. Vozni se v prekrasnem avtomobilu po pariških ulicah in sama šofira, ustavlja se pa najrajši tamo, kjer se zbirajo petični tujci. Tako se je zgodilo, da marsikatero u tujcu, ki je po končani gledališki predstavi zdejci obstal pred njenim avtomobilom, seznanitev ni bila preveč težka... Toda doslej niso mogli tej Veneri v avtu — drugje je ji ime Armelle Mark... — še ničesar dokazati.

Vratolomna dirka

Baron S. in njegov prijatelj sklenila, da bosta zapeljivi Cirki zagodla. Vsak večer sta prežala nanjo in res je lepega večera policijski uradnik opazil, kako uveljavlja lepa Armelle pri nekem bogatem Američanu svoj preizkušeni trik. A še preden je utegnil vmes poseči, je že skočila v svoj voz in jo odkurila.

Začel se je divji lov po Parizu in naposled sta naša prijatelja lepo pustolovko dohitela: toda policijski uradnik je moral v ta namen seči po skrajnem sredstvu in streljati v pnevmatiko njenega avtomobila.

Ko so Armelle zaslišali, je prišlo na dan, da je poslovodja onega drugega bara njen prijatelj in družabnik in da sta si z njeno originalno »prakso« zaslužila že čedno milijonsko premoženje. Zdjaj se bo seve morala lepa Armelle za lep čas odpovedati zabavi, da bi se vozila v razkošnem avtomobilu po nočnem Parizu...

Vzrok in učinek

Sef: »Vselej kadar stopim v pisarno, vas zalotim pri brezdelju.«
Knjigovodja: »Tega je kriv moj slabi posluh.«
Sef: »Vaš slabi posluh? Zakaj?«
Knjigovodja: »Ker nikdar ne slišim, kdaj vstopite.«

KRATKE ZGODBE Z VSEH VETROV

Pes junak

(uK) Washington, aprila
 V Washingtonu je poginil najznamenitejši pes obeh Amerik, terrier Ruggs — pes, ki mu noben lajcač ni bil po slavi enak: saj so Američani napisali kar dve knjigi z njegovim življenjepišom, saj so njegove tace vili v mavec in odlitke shranili v vojnem ministertvu; saj je naposled edini med živalmi dobival dosmrtno pokojnino.

Kakšna znamenitost je vendar bil ta pes, boste vprašali. Zelo na kratko se dá povedati njegova zgodovina, in vendar je več velikih dogodkov v njej kakor v življenjepisu marsikaterega moža, ki ima marmornat spomenik. Poslušajte: Ruggs je bil z ameriško legijo na fronti v Argonih (Francija), zadel ga je šrapnel, zastrupil plin, prestal je oboje, v bobnajočem ognju je vzdrževal zvezo med četami in prišel ob eno oko.

Ko so Ruggsa pokopali, je šlo za njegovim pogrebom več tisoč ameriških legionarjev.
 (»Prager Tagblatt«)

Originalen predlog

(ak) Praga, aprila

V »Prager-Tagblatt« beremo: V londonski spodnji zbornici je mister Thorne, član delavske stranke, interpeliral zunanjega ministra, ali bi bila angleška vlada pripravljena diplomatsko intervenirati pri nemškem kancelarju Hitlerju in mu predlagati, naj se poroči, češ da bi zakon nemara ugodno vplival na njegov značaj.

Minister Eden je odklonil odgovor na tako interpelacijo...

Mr. Will Thorne, originalni interpelant, je bil že... štirikrat oženjen, in mora že vedeti, kako to učinkuje na moški značaj.

Reklama v dobi krize

(zN) Newyork, marca

V Evropi imajo trgovci, obrtniki in industriji navado, da se izgovarjajo s krizo, če jih kdo vpraša, zakaj tako malo žrtvujejo za reklamo. V Združenih državah je pa ravno narobe. V dobi krize, ko kupčija ne gre in ne gre, vam ameriški businessman še pomnoži in poveča svojo reklamo — prav zato, da oživi trgovino!

Evo dokaz! Leta 1935 so v Severni Ameriki prodali za 13 milijard din časnikov in v njih je bilo za več ko 20 milijard din oglasov!

In uspeh? Denarni promet ameriške industrije, trgovine in obrti je v primeri s prejšnjim letom pskočil za 30 %!

Morilska krizantema

(gN) London, marca

»Morilska krizantema« — ali ne bi bil to prekrasen naslov za detektivski roman? V resnici je pa zelo prozaičen naslov dogodka iz domače kronike, ki angleški časnikli te dni mnogo pišejo o njem.

Neka Mrs. Hawkinsova iz Brighton je iznenada zbolela. Na hudo

čuden način. Začela je kar na lepem, brez vidnega vzroka hirati. Njena koža se je grbancila in sušila in ji kar v kosih odpadala. Zdravniki niso vedeli kod ne kam.

Tedaj je pa eden izmed njih opazil v bolnišnici sobi lonec s krizantemami. Kar na lepem mu je prišlo na um, da je privezal list cvetlice bolnici na laketi. In glej: ko je čez dva dni odstranil obvezo, je uzrl pod listom krizanteme nevarno rano.

Tako je zdravnik po golem naključju dognal vzrok dotlej nerazumljive bolezni. Za zdravlilo zdaj ni bilo več sile: odnesli so krizanteme iz sobe in Mrs. Hawkinsova je bila kmalu spet zdrava.

Zgodba se zdi fantastična, je pa do pičice resnična. Angleški zdravniki pravijo, da gre za absolutno izjemen primer.
 (»Journal«)

Bluf, ki ga je stal življenje

(xhč) Newyork, marca.

Pred clevelandskim sodiščem se je te dni zagovarjal nevarni razbojnik Clayton, mož, ki je zaradi hudodelstev že mnogo presedel. Ko je stal pred porotniki, mu je predsednik sodišča zaradi predrznega vedenja zagrozil z zaporom; tedaj je pa Clayton potegnul iz žepa nekako steklenico in razjarjeno zavpil:

»Le dajte, le! Jaz pa s tole steklenico nitroglicerina lahko spustim v zrak vso to hišo.«

Porotniki in sodniki so se grozno tako prestrašili, da so pri pričih zbežali iz dvorane. Samo neki irski kmet, Patrick Ryan po imenu, je ostal. Mož namreč še nikoli ni slišal o nevarnosti nitroglicerina, zato kar ni mogel razumeti, čemu so se te »stekleničke« celo sodniki prestrašili. Junaško je potegnul samokres in s petimi streli pobil razbojnika do mrtvega.

Ko so se sodniki vrnili v dvorano, so ugotovili, da je imel razbojnik v steklenici samo... nedolžen amonijak.

Na sodnji dan

(zN) Pariz, aprila

Ubogi Francozi bi se radi vsaj v anekdotah znesli nad Hitlerjem, ko se drugače ne morejo. Tako beremo v pariškem »Journal« tole zlobno o nemškem kancelarju:

Hitler in njegova zvesta oproda Goebbels in Goering so prišli v nebesa in so se drug za drugim ustoppil pred Gospoda, sedečega na nebeškem prestolu v družbi svetega Petra.

Prvi je stopil pred Gospoda Goebbels. Udaril je s petami in se predstavil:

»Goebbels!«
 Bog je vstal in se takisto predstavil:

»Bog!«
 Enako je šlo z Goeringom.

Ko je prišel Hitler na vrsto, pa Bog ni vstal.

»Pri tem človeku nič ne veš,« je dejal svetemu Petru. »Znal bi porabiti priložnost in mi še prestol prevzeti!«

zasebnem družabnem življenju postavil.

»Prav gotovo goji Lisbeth simpatije zame, toda Bog zna ali ve, kako globoka je moja ljubezen!« je modroval André po stopnicah sam s seboj. »Moj obisk jo bo gotovo presenetil. Toda le pogum! Samo da bi bila doma — in da bi me ne zavrnila...«

Še nikoli prej ni bil André v Lisbethinem stanovanju, vendar je vedel, da je stanovala zdaj sama v skromnem stanovanju, ki ga je bila njena pokojna mati najela po smrti svojega moža. V tem skromnem stanovanju je torej živela Lisbeth z živim spominom na njiju, ki sta ji bila najbližnja in najdražja.

André je pozvonil; odprla mu je starikava gospodinja. Zdajci je izglinila, očitno v zadregi, ne da bi vprašala Andréja za ime — kar v predsojbu ga je pustila. V tem predsojbu je André najprej ravnodušno, potem začudeno, naposled pa s čedalje večjim nemirom opazil: možki klobuk, površnik, palico in dve moški rokavici... Vse to je ležalo razmetano po divanu.

André je bil ves zmeden; ni vedel, ali sanja ali bedi. Saj mu je Lisbeth vendar že mnogokrat rekla, da stanuje sama — zdaj pa ta možka oblačila...? Povrhu pa še ta prismuknjena gospodinja, ki je

Živa okostenela

(sO) Detroit, marca

Za živega dobiti soho, je velika čast. Živ se izpremeniti v soho, je pa neizrekljivo gorje. Tudi to se dogodi, le hvala Bogu, da je ta bolezen prav tako redka, kakor je strašna. Imenuje se »postopna kosteneča myositis«.

Ljubek 18mesečni otroček se ta trenutek igra v neki bolnišnici v Wisconsinu z medvedkom in punčko, ne sluteč, da ga je usoda udarila s to okrutno boleznijo. Njegove mišice se počasi izpreminjajo v kost in ni ga sredstva na svetu, vsaj zdravniki ga ne poznajo, da bi vsaj ustavilo to bolezen, če je že ozdraviti ne more.

Srčkano dekletce je ta nesrečni otrok, Dolores Breska ji je ime. V bolnišnici ga ni otroka, ki bi ga usmiljenke, zdravniki in strežniki rajši imeli, tako se zna vsakomur prikupiti. Nič ne trpi mala Dolores, le čedalje težje se premika: toliko da se lahko obrne glavo, rok pa že ne more več vzdigniti. Zdravniki poskušajo vse svoje znanje: zaman...
 (»American Weekly«)

Idealna klinika

(öW) Pariz, aprila

Sovjeti grade veliko kliniko, prvo te vrste na svetu: temeljila bo striktno na načelih novodobnega podnebjeslovja. Z bistroumnimi napravami bo moči v vsaki sobi ustvariti vse mogoče temperature od -10° do +35°, vlažnost zraka od 15 do 100% in zračni pritisk od 760 do 480 mm. Tako bodo sovjetski zdravniki lahko zdravili v tistem podnebjju, ki bolniku najbolj prija. Pravijo, da bo bolnišnica dobila tudi prostrano peščino, kjer bo umetno sonce ogrevalo hrbte in bedra srečnih pacientov.

Tako beremo v »Intranu«.
 Takšna bi morala biti sploh vsaka moderna bolnišnica. A ne samo za bogataše, tudi za druge. In ne samo za bolne, nego tudi za zdrave!

Za zdrave? Menda! Čez nedeljo bi šli radi v goré, pa ne utegnate? Nič lažjega: prijavili bi se v takole kliniko — in že imate gorsko temperaturo, gorsko sonce in gorski zračni pritisk — vsega na prebitek! V eni minuti ste iz Afrike na Norveškem, z Jadrana na Atlantiku. Samo na ta ali oni gumb bi pritisknila ljubezniva strežnica, pa bi vam uredila odhodi po mili volji — tako nekako kakor je Jupiter na svojem Olimpu poslal mir ali pa nevihto na naš grešni svet zgolj z migljajem svojega božanskega mezinca...

Obolenja želodca

Vsled uživanja prevročil ali premrzlih, premastnih ali preostrih jedil, prekomernega uživanja alkohola, nezadostnega žvečenja, neravnih motenj pri bave in vsled splošne slabosti, nastajajo bolezni

želodca, ki se pojavljajo v obliki pehanja, zgage, bolečin v želodcu, slabosti, bljuvanja, želodčnih krčev, zaprtja in pomanjkanja apetita.

Zjutraj ali zvečer naj se popije skodelico Planinka čaja. To pospešuje s svojo bogato vsebino grenkih snovi pomnožno izločevanje slin in želodčnih sokov; grenke snovi Planinka čaja ovirajo poleg tega tudi prekomerno vrenje, s čimer se doseže lahka, mirna ter gladča prebava in dobro čiščenje. Razen tega se je ogibati vsega, kar je povzročilo bolezen želodca, varovati se alkoholnih pijač, dobro prežvečiti jedila, ogibati se težko prebavljivih jedil in neravnih razburjen pred, med in po jedi.

Gospod 63 let star, trpel je na želodčnih krčih, zgagi, čestem pehanju in večkratnem bljuvanju. Zdravljenje s Planinka čajem skozi štiri tedne in omejitev prehrane uživanja alkohola je povzročilo mirno prebavo in želodčni krči so prenehali.

Gospodična 21 let stara, imela je vsled splošne nerazvne slabosti po vsakem obedu bolečine v želodcu, napade omedlevice in migrenu. Zdravljenje s Planinka čajem skozi tri tedne je imelo za posledico zdravo prebavo in prenehanje želodčnih bolečin in glavobola.
 Reg. br. 529/36

Nemške volitve

s francoskimi pripombami

(aw) Pariz, aprila

Odkar so narodni socialisti zavladali na Nemškem, to je od dne 30. januarja 1933, so šli Nemci že štirikrat na volitve.

Prve volitve so bile 5. marca 1933, tik po požigu rajhstaga: Hitler je

dobil 17 $\frac{1}{2}$ milijona glasov od 44 $\frac{1}{2}$ milijona, ali okoli 38%. Drugič so Nemci glasovali 6 mesecev pozneje, ko je šlo za odobritev nemškega izstopa iz Zveze narodov: Hitler je dobil 39 $\frac{1}{2}$ milijona glasov in le 2 $\frac{1}{2}$ milijona jih je bilo »ne«. Dne 19. avgusta 1934 je 38 $\frac{1}{2}$ milijona Nemcev in Nemk pozdravilo v Hitlerju »reichsführerja« in kancelarja in le 4 $\frac{1}{2}$ milijona jih je bilo proti temu.

Nu, pri marčnih volitvah je Hitler dobil do malega 99% vseh oddanih glasov, torej še mnogo več kakor prej.

»Prihodnjic« je rekel neki humorist, ko je bral to primerjavo odstotkov, »prihodnjic bo Hitler dobil 101% glasov — da bo svet bolj prepričan o njegovi popularnosti.«

Se zlobnejši so bili pa neki pariški časnikarji. Volitve so bile v nedeljo — že v soboto so pa telefonsko vprašali nemško poslaništvo, ali jim lahko pove, kako so se končale...

Številka tri je srečna številka!

Tudi v Vašem življenju je najbolj važno troje: zdravje, lepota in sreča. Skrbite torej v prvi vrsti za zdravje svojih zob! Negujte jih redno z zobno kremo Sargov KALODONT, ki ima v sebi učinkovit dodatek sulfocinoleat dr. Bräunlich. S tem odpravite polagoma vendar zanesljivo zobni kamen in preprečite, da se naredi drug. Za izpiranje in razkuževanje ustna voda Kalodont.

Zenska je ko snež — ko pade, pre-
 stane biti čista in bela.

Klobuk, palica in rokavice

Francoski napisala

Germaine Beaumontova

André Laumoy je stopal po starih vegastih stopnicah navzgor, stopal je premišljeno in zamišljeno, saj se je bil za trdno odločil, da bo uresničil važen načrt. In Andréjev načrt je bil res važen, ko je pa hotel vendar zasnubiti gospodično Lisbetho Mérielovo.

Minilo je leto in dan, odkar se je André seznanil ob morju z gospodično Lisbetho; kasneje sta se v Parizu pri skupnih znancih večkrat srečala med gosti. Že precejkrat v začetku je napravila — čeprav mlada gospodična — nanj vtis polne, prave dame; nikoli ni opazil pri njej nepremišljenega ne nerodnega giba, nikoli ni slišal nevljudne besede. Njeno vedenje, način kako je druge in sebe zabavala, sta bila zgovorno spričevalo njene imenitne vzgoje in popolne omike. In prav take žene je bilo Andréju treba.

Zakaj André Laumoy, ki ga je čakala blesteča kariera v državni službi, potomec imenitne, vplivne družine, se je moral ogledati za tako ženo, ki se bo lahko z njo v

ob njegovem prihodu kar zbežala, kakor bi ji bil sam vrtač za petami.

»Toda,« je premišljeval André, da bi se pomiril, »saj ima Lisbeth vendar brata Georges! Ta je brččas nepričakovano prišel na dopust — in je vrgel svoj plašč in klobuk malomarno na divan. Da, da; tako bo! Sicer pa — kaj se vruga trapim? Lisbeth bi vendar gotovo nikoli ne sprejela kakšnega neotesanca in nekorektnega...«

V razmišljanju ga je prekinil Lisbethin prihod. Stopila je predenj — in glej zlomka — ali je bila mar razburjena — ali je bila svetloba tako čemerikava — videti je bila vsa spremenjena. Andréja je obšel mučen občutek, da je Lisbethi v napoto...

Ves razburjen in zmeden klopak potlej v salonu ni mogel lepe Lisbethe zasnubiti. Njegovega lesnega vedenja se je nalezla še ona — in njena zadrega se je čedalje očitneje stopnjevala.

»Ni sama,« je neprestano mislil André, »saj sem ji samo v napoto...«

»Ravno sem šel mimo vaše hiše,« je naposled izdaval, »pa sem si dejal, da bi vas morda... vendar — motiti vas nikakor nečem...«

»Ne motite me — kaj šel je vzkliknila Lisbeth.

»Zdaj sem se šele spomnil, da

pričakujete menda prav ta mesec svojega gospoda brata...«

»Ne, ne! Georges bo še tri mesece v Saigonu,« je odgovorila nedolžno.

Andréju je skoraj zmanjkalo tal pod nogami. K svoji ljubljeni Lisbethi je bil prišel, da jo zasnubi — ona pa skriva v svojem stanovanju drugega možkega — ljubečka brččas... Obupanemu Andréju je leden pot orosil čelo. Kaj naj le reče?... Samo tega se je zavedal, da je Lisbeth zanj izgubljena — za zmerom izgubljena... In v tej strašni srčni bolečini so se zrušili vsi njegovi zlati snovi o sončni bodočnosti.

Po kratkem, brezglavem in praznem pogovoru je André brž vstal, in je potem še tako mimo grede omenil, da se utegneta to zimo že še kaj srečati; sicer se pa lahko o tem, če bi že naneslo, tudi po telefonu pomenita...

In André je odšel, skorajda nevljudno naglo se je poslovil, ne da bi se bil vsaj za hip ozrl, ne da bi se bil le za hip zazrl v velike vprašujoče Lisbetheine oči, ne da bi bil ošinil s sovražnim pogledom izdajalski divan v predsojbu... In nikoli več se ni vrnil.

Pozneje se je André poročil z ljubeznivo in ljubezni vredno damo, ki je imela eno samo napako,

da namreč ni bila Lisbeth, njegova oboževana in nepozabljena Lisbeth. Medtem ko so dnevi njegovega zakonca potekali mirno, a brez strasti, je plezal André po lestvici svoje kariere navzgor. Imel je otroke, bogastvo in ugled — in tudi Madeleine, njegova žena, mu je bila v ljubezni vdana in ljubka tovarišica. In vendar: svoje strastne ljubezni ni poklonil André njej, zapisal jo je bil že zdavnaj nedosegljivi Lisbethi.

Nekega dne je razburil majcen dogodek mirno družino. André je bil z ženo in otroki na počitnicah. Stanovali so v samotni vili, daleč vstran od vasi — ko je zdajci prinesel pismonoša brzojavko iz Pariza. André je moral pri priči po važnih državnih opravkih v prestonico.

»Pošteno neprijetno mi je, da vas moram tako same pustiti tukaj,« je menil André. »Kuharica je stara, vzgojiteljica boječa — in Bog ne daj, da vam pride kakšen klatež v vas!«

»Saj vendar veš, da nisem strahopetna,« ga je zavrnila Madeleine.

»Pomislil vendar, kako samotna je ta hiša; meni ni nič kaj prijetno pri duši, ko gdnjam,« je odgovoril André.

Madeleine je zamišljeno stresla glavico, skoraj se je še nje lotila

NA VELIKI PETEK

(Dva odlomka iz enajstega poglavja »Zivljenja našega Gospoda«; napisal Charles Dickens za svoje otroke.)

Da boste razumeli, kaj je ljudstvo mislilo, ko je vpilo: »Križaj ga!« vam moram povedati, da je tiste čase, ki so bili zares zelo okrutni (hvalimo Boga in Jezusa Kristusa, da so minili!) — tiste čase je bilo torej v navadi, da so na smrt obsojene ljudi usmrtili tako, da so jih žive pribili na velik lesen križ, zasajen v tla, in jih tam pustili v solncu in vetru podnevi in ponoči, dokler niso umrli od žeje in bolečin. Tudi je bilo v navadi, da so morali iti peš na morišče in sami nesti križ, ki so jim pozneje nanj pribili roke; zato da je bila njihova sramota in njihovo trpljenje še hujše.

Tako noseč križ na ramenu kakor najpodlejši in najhujši hudodelec, je šel naš dobri Odrašenik Jezus Kristus, obdan s psovajočo ga množico, ven iz Jeruzalema v kraj, ki se v hebrejščini imenuje Golgata; to se pravi, kraj mrtvaških glav. In ko so prišli na grič, Kalvarijo po imenu, si mu s kratimi žebli predrti roke in noge in ga pribili na križ med dva druga križa, ki sta bila na njih pribita dva navadna tatova; oba sta hudo trpela. Nad njegovo glavo so pričrtili napis: »Jezus iz Nazareta, kralj Judov«, in sicer v treh jeziki, hebrcem, grškem in latinskem.

Medtem je sedela straža štirih vojakov na tleh, in si delila na štiri dele med seboj njegovo obleko (ki so mu jo bili slekli), za njegov plašč so pa zebali; sedeli so tam in vadljali in se razgovarjali, medtem ko je On moral trpeti. Ponudili so mu piti kisa z žolcem pomešanega in vina z miro; on pa ni vzel. In hudobni ljudje, ki so prišli mimo, so ga zasmehovali in so rekli: »Če si sin božji, stopi s križa!« Tudi veliki duhovniki so ga zasmehovali in so rekli: »Prišel je, da bi grešnikom pomagal. Naj zdaj sam sebi pomaga!« Tudi eden od obeh tatov ga je sramotil v njegovem trpljenju in je rekel: »Če si Kristus, pomagaj sebi in nama!« Drugi tat se je pa skesal in je rekel: »Gospod, spomni se me, kadar prideš v svoje kraljestvo!« In Jezus je odgovoril: »Se danes boš z menoj v raj.«

Okoli šeste ure je legla globoka in strašna tema na vso deželo in je tra-

jala do devete ure, ko je Jezus z močnim glasom zaklical: »Bog, o Bog! Zakaj si me zapustil?« Ko so vojaki to slišali, so pomohli gobo v kis, ki je tam stal, jo pritrdili na dolgo palico in jo dvignili do njegovih ust. Ko se je to zgodilo, je rekel: »Dopolnjeno je!« In potem je še zaklical: »Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo!« in je umrl.

Tedaj je pa nastal strašen potres in veliki zid v svetišču je počil in skale so se razkale. Vojaki na straži so se zgrozili, ko so to videli, in so rekli drug drugemu: »Resnično, ta človek je bil sin božji.« In ljudje, ki so od daleč opazovali križ (med njimi je bilo mnogo žensk), so se trkali na prsi in so šli v strahu in žalosti domov.

Za zabavo o praznikih

Ali znate misliti?

Solske naloge za odrasle ljudi

Ne zamerite mi takega vprašanja, toda če boste prebrali, s premislekom prebrali ta setavek, mi boste priznali, da vas nisem docela neutemeljeno tako vprašal. »Misliti znati« in »misliti znati« je namreč dvoje...

Sicer pa začnimo kar zares, brez dolgovnega onegavljenja. Gre namreč za razna bolj ali manj zavita vprašanja; kdor hoče nanje prav odgovoriti, mora že znati misliti, kar tako na slepo ugibati pa ne bo mo.

1. Prvo (otroško) vprašanje
Najprej prav lahko vprašanje: Janezek teče hitreje ko Mihec, Cene teče

Andréjeva zaskrbljenost. Napeto je premišljevala, toda pametnega izhoda iz zagate se ni domislila.

Zdajci se ji je pa razlezel obraz. »Cuj,« je rekla Andréju, »saj lahko Lisbethino zvijačo uporabim.«

André je pogledal svojo ženo tako začudeno, da se je na glas zasmejala.

»Zakaj me tako gleda?« ga je vprašala. »Veš, mnogo let je že od tega, ko sem se nekoč seznanila z nekim od sile plahim dekletom, z Lisbetho Mérielovo. Sicer ne vem, zakaj ti to pripovedujem, ko je pa ne poznaš. Torej, Lisbeth je živela sama zase, starši so ji umrli, brata pa nikoli ni bilo na spregled. Viš, in to dekle je zmerom položilo v predsobju na divan bratova oblachila, Georgesov klubok, povrsnik, palico in rokavice... Nu in če je kdo prišel... s slabim namenom... in je videl moška oblachila na divanu, je moral takoj vedeti, da deklica ni brez varstva. To, to zvijačo bom se jaz poskusila.«

André je prasnill v smeh, toda ta smeh je bil tako čuden in prisiljen, da je Madeleine zaskrbljeno vzkliknila:

»Kaj ti je, André, zakaj se tako čudno smeješ?«

In André je trpko odgovoril: »Na tiste mislim, k' bi prišli s plemenitim namenom...« (ü. i.)

počasneje od Miheca. Kdo teče najpočasneje, Janezek, Mihec ali Cene? Glej, glej, na to vprašanje ste koj odgovorili? Odlično! Dokaz, da znate najmanj tako dobro misliti kakor... sedemleten šolar. (Takšne naloge dobivajo namreč v drugem šolskem razredu, pa tudi težje.)

Vidim, da sem se vam skoraj zameril, ker sem vam zadal prelahko nalogo. Moramo pač iti po vrst' kakor so hiše v Trst', tako so nas njega dni učili. In po vrsti pomeni: od lažjega k težjemu. Druga naloga bo torej že težja — preračunana je nekako na zrelega 15letnega učenca. A če boste mimo udarili, naj vas ne bo preveč sram; računstvo pač ni vsakomur v krvi... čeprav bi bilo dobro, ako bi vsaj praktično računico vsakdo izmed nas in vas obvladal.

2. Nekoliko težje

Tákale je torej ta praktična naloga: kruh in klobasa staneta enajst Din. Klobasa (precej velika, kajpada!) stane za deset Din več kakor kruh; koliko stane kruh in koliko klobasa? »Smešno!« vas že slišim. »Takšno vprašanje je še za mojega kratkočlačnika prelahko! Kajpada stane klobasa deset dinarjev in kruh en dinar!« Če ste tako odgovorili, ste ga položili, kakor bi ga smel le še desetletni šolar; enajstleten že skoraj ne! (Pravi odgovor pošlčite na koncu tega članka, če ga res ne zmorete sami.)

Tako, po tem uvodu bi pa prešli k zanimivejšim in nevarnejšim »eksperimentom« — k tistim, ki so po ameriški definiciji nekak »preizkusni« samem zdravega človeškega razuma. Saj se tudi vi ponašate s to odliko — kdo izmed nas se pač ne!

3. Sanje

Gospo Rogačevi se je nekaj strašnega sanjalo. Zakrinkan mož se je splazil ponoči v zakonsko spalnico, brskal po omari, kjer je imela shranjen ves svoj denar, in stopil potem k njeni postelji. Njen mož je opazil, da se žena nemirno premetava, in jo je rahlo pobožal, da bi jo pomiril. Gospa Rogačeva je pa mislila, da jo je mo-

rilec zgrabil za vrat, in je — slabo srce je imela že od nekaj — od strahu umrla.

Ali verjamete to zgodbo?

4. Na straži

Ko že govorimo o sanjah, naj se spomnimo še rezervista X, ki je v svetovni vojni nekoč na straži stal, potem je pa svojemu tovarišu Y, ki je prišel v zgodnjih jutrnjih urah, da ga nadomesti, pripovedoval, da se mu je sanjalo, da bodo vsak čas sovražni letalci nad fronto. Ko je stotnik to izvedel, je dal rezervista X aretirati in poslati pred vojaško sodišče. Zakaj?

Nu, če ste to oboje pogodili, vam lahko dam izpričevalo, da znate misliti — ne še baš genialno, a vendar toliko, da vam v življenju ne bo sile, kar se pameti tiče.

Zdaj pa nekoliko hujšo nalogo, skoraj bi rekli visokošolsko.

5. Vlom v vilo

Bila je mrzla noč in snežilo je v velikih kosmih, ko je nadzornik Lock pozvonil na vratih vile; prišel je bil na telefonski klic, ki ga je dobil ob 22.30.

Mršav mož mu je odprl, očividno uslužbenec. Odpeljal je nadzornika Locka v obednico, kjer je stal gospodar pred prazno železno blagajno.

»Kdo je prvi odkril vlom?« je vprašal nadzornik.

»Vrtnar,« je odgovoril gospodar. »Povejte mi, kako se je zgodilo, se je nadzornik obrnil k vrtnarju.

Izpolnjevanka

Izpolni z mehkim svinčnikom vsa polja, ki so na sliki označena s piko, in povej, kaj slika predstavlja!

PUCH

novi lahki kromirani modeli in drugi cenejši Puchovi izdelki na ugodna mesečna odplačila

IGN. VOK

Ljubljana, Tavčarjeva 2

Podružnice: Kranj, Novo mesto, Celje - Miklošičeva 2

»Ravno sem se vračal iz kina. Ko sem šel mimo oken obednice, se mi je zdelo, da vidim znotraj luč električne žepne svetilke. Hotel sem pogledati, kaj je, toda na oknu so se bile naredile ledene rože. Začel sem praskati po steklu in sem ostrgal te ledene rože, a medtem je luč izginila. To se mi je čudno zdelo, zato sem šel buditi gospoda. Oba sva stopila v obednico in sva našla blagajno prazno.«

»Ali vam je polzelo, ko ste se vračali iz kina?«

»Da.«

»Vaše pripovedovanje ne drži. Pojdite z menoj na policijo.«

Zakaj ni nadzornik Lock vrtnarju verjel?

6. Ahil in želva

To vprašanje je prvi zadal Grk Zenon (* 488 pred Kristusom). Glasi se: Ahil teče desetkrat hitreje ko želva. Zato jo pusti 100 korakov naprej in jo skuša dohiteti. V času ko napravi Ahil teh 100 korakov, je prišla želva za 10 korakov dalje. V času ko preteče Ahil teh 10 korakov, pride želva za en korak dalje. In medtem ko napravi Ahil ta korak, se želva pomakne desetinko koraka dalje, itd. Naj bo Ahil še tako nagel, neka razdalja ga bo zmerom ločila od želve, čeprav še tako majhna. To se pravi: Ahil ne bo želve nikoli dohitel.

Kje je napaka v tem modrovanju?

7. Kdo je izgubil pravdo?

Drugi podoben paradoksa pripisujejo grškemu sofistu Protagori († 411 pred Kristusom).

Protagora je imel učenca, Euathla: učil ga je govorništa in prava. Dogovorila sta se bila, da bo Euathlos plačal učitelju šele tedaj, ko bo dobil svojo prvo pravdo.

Toda mladi mož je bil velika lenoba in se ni maral učiti; vse je kazalo, da ne bo nikoli nikogar zagovarjal. Protagoras se je tega naveličal in ko ni vse skup nič zaleglo, je tožil Euathla za plačilo.

Pred sodnika sta prišla tožnik in toženec samá.

Protagoras je rekel: »Meni nič mar, kako bo sodnik razsodil. Če bo dal namreč meni prav, mi mora mladi Euathlos plačati mojo terjatev; če bo pa zoper mene razsodil, bo Euathlos dobil svojo prvo pravdo in mi bo po določbah najine pogodbe moral prav tako plačati učnino.«

Euathlos pa ni bil takih misli. Dejal je: »Moj nasprotnik ima prav: razsodba je postranska reč. Zakaj, če dohim, mi ne bo treba plačati; če izgubim, pa ne bom plačal, ker je tako dogovorjeno v pogodbi.«

Kdo nima prav? Kdo od obeh slabo modruje?

8. Kaj biva v istoriji?

In naposled še poslednje vprašanje te vrste!

V dobi, ko je bilo mnogo hudodelcev, je gosposka neke dežele postavila vislice sredi nekega mostu. Pred vislicami so sedeli sodniki in zadalji vsakomur, kdor je hotel čez most, dve vprašanji: »Kam greš?« in »Kaj boš tam počel?« Kdor je odgovoril po pravici, je smel dalje, kdor se je zlagal, so ga pa kratko in malo obesili.

Vse je šlo v redu. Lepega dne na vse zgodaj pa zagledajo sodniki značnega morilca, kako jo junaško maha proti mostu. Krvnik je že začel pripravljati vrvi, toda možak je moral poprej dobiti obe obvezni vprašanji. Mirno je odgovoril: »Grem pod vislice, da me obesite.«

Če je po pravici povedal, bi ga morali pustiti dalje; a v tem primeru ni povedal resnice, in bi ga bilo treba obesiti. A če bi ga obesili, bi bil zadel resnico, in bi ga morali pustiti dalje. Zgodovina ne pove, kako so sodniki ukrenili. Kaj bi bili pa vi storili na njihovem mestu?

ODGOVORI

(Preden preberete naslednje vrstice, je prav, da še enkrat malo premislite — ako še niste pravega zadeli — ker bi morda vendarle sami našli pravi odgovor.)

- 1. vprašanje: Mihec kajpada.
- 2. vprašanje: Klobasa stane de-

set dinarjev in pol, kruh pa pol dinarja.

3. vprašanje: Mislim, da tej strahotni zgodbi pač ne verjamete: ni ga namreč človeka na zemlji, ki bi vedel povedati, kaj se je sanjalo človeku, ki je v teh sanjah umrl.

4. vprašanje: Najbrže ste medtem že uganili, da ni rezervista X njegov stotnik zato obtožil, ker je širil vznemirljive vesti, temveč zgolj zato, ker je — na straži zaspal.

5. vprašanje: Ledene rože se naredijo na notranji strani okna, ne na zunanji. Vrtnar je torej lagal, ko je trdil, da jih je ostrgal z okna od zunaj.

6. vprašanje: Ahil mora kajpada želvo prehiteti. Če bi tako tekel, da ne bi nikoli prekorajčil točke, kamor je bila želva prišla, je seveda ne bi nikdar dohitel; a to bi se reklo, da ne teče enakomerno, t. j. ne izrablja vse svoje hitrosti, želva jo pa. Tod je baš napaka Zenonove logike.

7. vprašanje: Nobeden, ne Euathlos ne Protagoras! Oba zahtevata razsodbo in se postavljata na dve docela različni stališči: na sodnikov pravdorek in na določbe svoje pogodbe. V resnici je pa stvar taka, da jima mora biti samo in edino sodnikov izrek odločilen.

8. vprašanje: Zadeva s hudodelcem je ista kakor s Protagoro in Euathlom. Morilec terjaja razsodbo, ki naj temelji na dveh različnih stališčih. Toda zanj je odločilen edino pravdorek sodnikov, pa naj bo tak ali tak.

Križanka

I											
II											
III											
IV											
V											
VI											
VII											
VIII											
IX											
X											
XI											

POMEN BESED

Vodoravno, po vrsti: I. Strašten ljubitelj domovine. — II. Grški modrijan (384—322 pr. Kr.). — III. Poglavlje iz solske fizike. — Igralna kvarta. — Nikalnica. — IV. Eno izmed treh gesel francoske revolucije — Tri črke iz besede »Azteke«. — V. Predlog. — Mesto na Francoskem, ki je hudo trpelo v svetovni vojni. — VI. Oblika vodnega toka. — Nota. — VII. Omotični. — VIII. Adamov sin. — IX. Del duhovniške obleke. — X. Obrtnik. — Osebnii zaimek. — XI. Osebnii zaimek. — Kdor bo z njim okoli hodil, bo z njim okoli prišel, je rekel Koseški. — Pasji glas.

Navpično, po vrsti: 1. Glagolska oblika. — 2. Sportni prostor. — Skrajna točka celine. — 3. Zensko ime. — Glagol, ki je običajen v X. vodoravno (1. beseda). — 4. Kratica za »in sicer«. — Nota. — 5. Mladostnim abotnostim. — 6. Medmet. — Dve črki iz besede »pergamene«. — Nota. — 7. Atata. — 8. Gozd. — Orodjem za domačo telefoniranje. — 9. Glna. — Poljska mera. Obilna padavina. — 10. Nepričakovan pomemben dogodek. — 11. Nevarna muha. — Prirodnost.

Banka Baruch

11. Rue Auber. PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršii vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles: Hclandija: št. 1458-66. Ded Dienst: Francija: št. 1117-94. Paris: Luxemburg: št. 5967. Luxemburg Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da boš zdrava in lepa

Otroška gimnastika

Najboljša telovadba za otroke je tista, ki si jo sami izmislijo pri igri. Stariši naj posežejo vmes samo tedaj, kadar bi kazalo, da leže otrok v tako napako, da bi jo bilo dosti težje odpraviti, če bi se z leti razvila. Takšna napaka, ki bi se utegnila pojaviti pri otrocih, če se preveč po svoje prene-tavajo sem in tja, je na primer skolioza, t. j. lahno stransko ukrivljenje hrbtenice, zelo pogosto pri otrocih. Oglejte si svojo hrbtenico: ali je popolnoma ravna? Če ni, utegnejo biti temu vzrok vaši starši, ker niso dovolj (ali bolje: prav) pazili na vas.

Evo vam prav dobre vaje in zanesite se, da jo bodo otroci radi delali; če jim je hrbtenica že kaj ukrivljena, se bo že prav kmalu popravila.

Vaja

Nič težkega ni ta vaja. Otrok naj se postavi na vse štiri, roke naj ima blizu drugo druge, noge narazen, kolena upognjena. Gibanje nastane pa tako: otrok naj obe roki hkratu postavi predse in se pomakne naprej, potem naj pomakne naprej obe nogi hkratu s poskokom, ki dvigne zadnjico in tako razgiba hrbtenico.

Vaja je dobro izvedena tedaj, kadar postavi otrok noge kar najbliže rokam.

Izprva naj se otrok vadi takega »skakanja« po vseh štirih naprej, pozneje pa v glavnem nazaj, zadenski: vaja nazaj je namreč še mnogo bolj učinkovita. Irène Concellère.

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za premožnejše

Ponedeljek: Smetanova juha s suhimi gobami, telečja obara z zdrobo-vinimi cmoki, omaka iz vkuhanega graha, kompot.

Torek: Pretlačena fižolova juha s hrenovko, praženi možgani z jajcem, krompir v obličaj, zabeljen s peteršiljem, ocvrte miške.

Sreda: Zeliščna juha, govedina v omaki z dušenim rižem, orehov bider.

Četrtek: Goveja juha z vlivanci, svinjski kotleti z vloženo papriko, slan krompir, palačinke.

Petek: Cvetačna juha, češki cmoki s kislo repo, pečene banane.

Sobota: Čebuina juha, pečeniće z ohrovtom, pražen krompir, orehov pud-ing s karamelno polivko.

Nedelja: Goveja juha s piškotnim ponvičnikom, angleška pljučna pečena, špinača in dušen riž, čokoladna torta.

Jedilni list za skromnejše razmere

Ponedeljek: Špinača s pečenim jaj-cem, pražen krompir, kvašeni rogljički.

Torek: Goveja juha z vraničnim ponvičnikom, govedina z rezanci, gorčična omaka.

Sreda: Mesni puding, kislo zelje, sirovi cmoki.

Četrtek: Krompirjeva juha, preka-šen svinjski jezik s hrenom, slan krompir.

Petek: Prežganka, lečni kotletiči, zeljnata solata.

Sobota: Goveje srce z vinsko oma-ko in dušenim rižem, krušne zlivan-ke.

Nedelja: Telečji tički v smetanovi omaki, kruhovi cmoki, omaka iz ko-renja, drobno pečivo.

Recepti za jedi

označene v jedilnih listih z *

Orehov bider

14 dkg sladkorja spenimo s 4 rume-njaki in dodamo ali nastrgane lupi-nice 1 limone ali pa nekoliko vanil-

jevega sladkorja. Nato stepemo beljake v trd sneg in zmeljemo 14 dkg orehoviš jedrc. Potem vmešamo malo snega med jajčno peno, nato malo orehov, spet sneg in spet orehe, dokler vsega ne porabimo. Sneg in orehe moramo temeljito vmešati v jajčno peno. Testo denemo v omašeno ali z oljem namazano visoko pekačo in pečemo bider v zmerni vroči pečnici tričetrt do 1 uro.

Recept za ta prav okusni in dehtiči bider je prav skromen, saj nismo porabili niti trohice presnega masla.

Orehov puding s karamelno polivko

8 dkg presnega masla stepemo z 10 dkg sladkorja v prahu, vmešamo nekoliko nastrganih limonovih lupin in 2 dkg na drobno sesekljanih arancinov, potlej pa stepamo tako dolgo, da se zmes speni. Nato dodamo 2 v mleku zmehčani, iztisnjeni in pretlačeni žemlji, 5 rumenjakov, na-pослед pa sneg iz 5 beljakov, hkratu pa vsujemo v testo 3 dkg drobtinic in 15 dkg zmletih orehov ali lešnikov. Lešnike moramo prej enakomerno popražiti, olupiti in drobno nastrgati. Testo denemo v visok omaslen pomokan ali s sladkorjem potresen lik za puding in kuhamo 1 uro v sopari. Pudingov lik mora biti kakopak pokrit.

Karamelna polivka

8 dkg kristalnega sladkorja pražimo na štedilniku tako dolgo, dokler ne porjavi in vzkipi. Potlej prilijemo 1/2 l mleka, ki smo vanj vzvrkljali 2 dkg moke, dodamo sladkorja po okusu in legiramo polivko z 1 ali 2 rumenja-koma.

Mesna pogača

30 dkg ostankov pogače ali kuhane govedine sesekljamo na mlinčku. 1/2 majhne čebule zarumenimo na masti, podmetemo z 2 dkg moke, in ko moka porjavi, vmešamo sesekljano meso in zalijemo z juho. Omako dobro prekuhamo in ohladimo, potlej pa začnimo s poprom, soljo in »juhanome«. Ako je meso zelo suho, vmešamo vanj še majhne kocke slanine.

Ko se nadev shladi, pripravimo masleno testo iz 28 dkg moke, 16 dkg presnega masla, 1 rumenjaka, 1 žlice kisa in nekoliko soli. Testo naj počiva 20 minut, potem ga razvaljamo in položimo okroglo testeno ploščo na dno pločevinaste like za torte, napravi-mo ob robu lika testen rob, denemo na testo pripravljeno sesekljano meso, povrh pa pokrijemo z drugo testeno krpno. Pogačo pečemo 20 minut v pečnici, potem jo pa serviramo še vročo.

Lečni kotleti

Izbrano lečo kuhamo prav do mehkega in jo na drobno sesekljamo s sekacem. Zelen peteršilj in fino sesekljano čebulo malo popražimo na masti, dodamo sesekljano lečo in nekoli-ko drobtinic, potlej pa vse skupaj združimo. Ko se zmes nekoliko ohladi, vmešamo 1 jajce, malo solimo in obli-kujemo iz tega testa majhne kotlete, ki jih povaljamo v jajcu in drobtinica-h. Kotlete spečemo na masti kakor dunajske zrezke. K lečnim kotletom serviramo zeljnato solato, kislo zelje, kolerabo ali kaj slničnega.

Krušne zlivanke

1/2 kg suhega drobnega črnega kmeč-kega kruha zrežemo na koščke, jih polijemo z vrelim mlekom in ohladi-mo. Potlej vmešamo med kruh 4 ru-menjake, sneg iz 4 beljakov, nekoliko soli, cimeta, 1 žlico sladkorja in 1 žlico rumala ali štajlerske slivove. Testo de-vamo v dobro omašeno nizko kožo in spečemo več lepih okroglih zlivank. Na koncu jih potresemo s cimetom in sladkorjem ali jih pa namažemo z mežgo.

Telečji tički v smetanovi omaki

Telečje zrezke stolčemo, zarežemo ob strani, malo popopravimo in solimo in jih potem obložimo z nadevom, jih prevežemo s čisto nitjo, povaljamo v moki in jih spečemo na vroči masti. Potem jih denemo v veliko kozico,

Moja mamica naj se smeje, tudi kadar pere!

Tudi kadar pere naj ima mamica časa zame, naj ima dobrovoljen obraz in naj ne bo po pranju tako strašno utrujena!

Zato vzame za pranje vedno Schichtov Radion, ki opere perilo brez truda veliko bolj čisto, kakor bi ga oprale najbolj pridne roke ob najhujšem naporu. Saj je vendar tako preprosto: raztopi najprej Radion v mrzli vodi in ko raztopina s perilom zavre, kuhaj 15 minut. Nato perilo izperi najprej v topli, potem pa še v mrzli vodi — in perilo bo belo kakor sneg.

Schichtov RADION pere vse

3336

Zalijemo z vodo in dušimo. Na koncu zalijemo sok s kislo smetano, ki smo vanjo vzvrkljali 1 žlico mehke moke.

Nadev:

Na drobno sesekljani slanini popra-žimo drobno sesekljano čebulo in se-sekljan zelen peteršilj; potlej vme-šamo malo nastrganih limonovih lupin in 2 do 3 jajca.

Praktični nasveti

Ce hočemo, da pri purani, goski ali raci mastna koža hrusta, mora-mo pečenko tik preden je pečena, nekajkrat hitro obrizgati z mrzlo vodo.

Vročino v pečnici določimo tako, da položimo vanj kos časniškega papirja. Če ostane bel — je pečnica prehladna, če papir zgoljen — je pre-vročna, kadar pa postane lepo rjav — je pečnica primerno vroča za peko.

Zmrzel krompir je osladen. Če ga hočemo napraviti užitega — se-veda če ni preveč zmrzel — ga polo-žimo za 24 ur v mrzlo vodo.

Zarko (žaltavo) presno ma-slo pregnetemo z mlekom ali pa v mrzli vodi. Potem ga denemo za nekaj ur v prav mrzlo vodo, ki smo vanjo vsuli za nozevo konico dvojnoglijkove sode.

Pripravi ga z **„Bachinom“** DR. OETKER JEVIM pecilnim praškom

Hrapave roke niso nič redkega, zla-sti pri dobri in pridni gospodnji. Zens-ka, ki ima sicer na obrazu nežno in snežnobeλο polit, je kakopak nejevoljna, če ji kdo pogleda na hrapave roke. Za pomivanje posode, za pranje z jedkim milom, za lupljenje krompirja in delo v sveži prsti naj vsaka ženska na-takne gumaste rokavice. Kakšnih 20 di-narjev stanejo samo, obvarujejo pa roke sleherne hrapavosti. Zenska, ki ima že hrapave roke, naj si jih neguje s takole kremo: Zmeša naj 7 g kakao-vega masla, 5 g sladkega mandljevega olja, 10 g cinkovega oksida in 10 g boraksa. Vse te stvari se dobe v droge-rijah prav poceni.

Zakrpane nogavice, zlasti na petah, so sleherni ženski trn v očesu. Kadar se torej nogavica na peti raztrga, jo obrnemo in jo na šivalnem stroju počez prešijemo, tako da se vsa luk-nja skrije za šivom. Ševeda moramo paziti na to, da se nogavica ne zvléče, torej jo moramo pri šivanju raztegniti v normalno širino.

Cunje za pomivanje se ne dajo z vodo in milom lepo oprati. Pač pa to dosežemo, če jih namočimo v posodici, v kateri smo raztopili 2 žlici soli v razredčenem kislu. V tej raztopini naj leže cunje kakšni 2 uri. Potem jih operemo v čisti vodi in damo sušiti.

Lonci in kozice, v katerih kuhamo mleko, se prav pogosto ne dajo lepo pomiti. Včasih se mleko malo pri-smodi. Ako hočemo odstraniti pris-mojeno plast mleka iz lonca s peskom, ohldnemo tudi lošč. Zato kuhamo v takih loncih 30 do 40 minut nekaj drobcev pralne sode — in vsa pris-mojena plast se bo z lahkoto odlučila. Lonce potem oplakemo z mrzlo vodo.

Steklenice, ki neprijetno zaudarjajo, očistimo s toplo vodo, ki smo ji dodali malo gorčične moke. S prstom tiščimo odprtino in steklenico temeljito izplak-ujemo. Po čiščenju izplakemo ste-klenco enkrat ali dvakrat s čisto vročo vodo.

Rjo s ponikljanih predmetov odstra-nimo s čebelnim voskom. Mehko vol-neno krpo namažemo z voskom in ta-remo zarjavele madeže. Če so madeži večji in hudo vjedeni, nastrgamo navadni svinčnik in zdrgnemo s tako pridobljenim grafitom zarjavela mesta. Dobro je seveda, če namažemo ponik-ljani predmet prej z oljem.

Belih celulozidnih glavnikov ne sme-mo čistiti z vodo in milom, ker sicer porumene. Najpreprostejše sredstvo za čiščenje takšnih glavnikov je bencin. Mehko krtačko omočimo v bencin in očistimo glavnik. Na koncu ga dobro otarimo z mehko volneno krpo. Pri čiščenju z bencinom moramo biti pre-vidni; torej ne preblizu ognja in peči!

Deset gospodinjstskih zapovedi

1. Predpasnika si nikoli ne pripenaj z bucikami ali z varnostnimi sponka-mi. Iglja ti lahko neopazno zdrkne v jed!
2. Glej, da imaš roke zmerom čiste in zmerom svažen predpasnik!
3. Sleherno kozico in sleherni lonec splakni z vodo, preden ga rabiš!
4. Uporabljalj zmerom takšne lonce in kozice, ki so za jed, ki jo kuhaš ali pečeš, najprimernejši!
5. Nikoli ne polagaj pokrovke s spodnjo platjo na mizo. Lahko se umaže in ko z njo kasneje spet pokriješ jed, ti pade nesnaga v lonec! Sleherna pokrovka je mokra ali vsaj vlažna, zato ostane na mizi tudi zme-rom moker kolobar, ki ga je večših prav težko odstraniti!
6. Nikoli ne kuhaj žlice v jedi, prav tako ne polagaj žlice na pokrovko lonca!
7. Ne trati posode; česar več ne rabiš, sproti pomij in položi na dolo-čeno mesto!
8. Kadar jedi pokušaš, vzemi vselej umito žlico ali vilice!
9. Vse jedi v kuhinji naj bodo zme-rom pokrite!
10. Ne puščaj, da se ti v rabljenih loncih in kozicah suše ostanki jedi do pomivanja, temveč nalij takoj top-le vode vanje!

„Odpravimo iz hrane vse, kar je škodljivega, in dajmo ljudem namesto tega nekaj prijetnega, pa zdravju koristnega!“ je mislil župnik Kneipp. Štiri leta je delal poizkuse, dokler ni neki dan iznašel recepta za res pravo sladno kavo: „Kneippova sladna kavo“.

Kneippova

samo v zavitkih s slika župnika Kneippa!

Anekdote

PRINC WALESKI KOT KUHA

Ko je bil kralj Edvard VIII. še an-gleški prestolonaslednik, se je poleg drugega športa ukvarjal tudi s kuhan-jem. V prirejanju angleških speciali-šet je bil pravi mojster. Kadar je v svojem gradiću stal pri štedilniku in pripravljaval gostom izbrana jedila, ga je bilo kar veselo gledati, tako spretno je znal sukati kuhalnico.
Nekoč je princ Waleski stal poleg štedilnika in pripravljaval okusne pala-činke, ko je vstopila njegova mati kraljica Mary. Princ je bil tako zatop-ljen v svoje delo, da je še opazil ni. Kraljica je stopila h kuharju in ker mu ni videla v obraz, ga je vprašala: »Koliko si star, mladi mož?«
»To bi moralo vaše veličanstvo bolje vedeti ko jaz,« je odgovoril princ, ne da bi bil dvignil glavo. Kraljica še vedno ni videla njegovega obraza.
Užaljena nad drznim odgovorom, je pristopila bliže in pogledala mlademu kuharju v lice. Videč svojega sina v kuharski »uniformi«, si ni mogla kaj, da se mu ne bi od srca nasmejala: »Prav imaš, sin moj!«

VLJUDEN ASTRONOM

Slavni zvezdoslovec Schiaparelli je bil nekoč v večji ženski družbi, kjer so ga dame izpraševale: »Ali se ne bojite, gospod profesor, da bi med tolikimi lepoticami izgubili glavo?«
»Prav nič! Počutim se kakor v svo-jem elementu!« je odgovoril profesor.
»Kako to mislite?« so poizvedovale lepotice.
»Nu, sam sem vendar med samimi zvezdami!«
»Ali spadam tudi jaz k vašemu ozvezdju, gospod profesor?« ga je vprašala mlada in zala dama, o kateri je bilo znano, da hitro menjava svoje ljubimce.
»Ne, madame,« je odgovoril profes-or. »Zvezd premične ne proučujem!«

SHAW IN NEMCI

Shawa so vprašali, kaj misli o Nem-cih in Francozih pa o Zidih. Odgovo-rih je: »Kako leto dni bo tega, ko me je nekaki nemški časopis prosil za prispe-vek k neki anketi. Odgovoril sem pri-trdno, pod pogojem, da me ne bodo krajšali. Uredništvo je pristalo in po-slal sem tale odgovor: 1. Versajska pogodba je napaka; 2. Pregarjanje Zidov v Nemčiji je popoln nesmisel (»absolute nonsen-se«). Oboje je časopis natisnil. A potem... potem so nacionalni socialisti samo prvi odgovor, brez besedice o Zidih, razširili z lepaki po vsej Nemčiji...«

SHAW IN ZIDJE

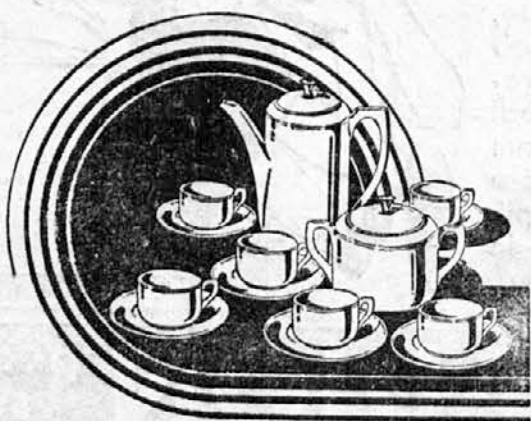
Alfred Kerr je vprašal Shawa, kak-šno stališče zavzema nasproti Zidom. Veliki irski satirik je resno dejal: »Zidje so strašno pleme («a fright-ful race») in bi bilo boljše za člove-štvo, če jih nikoli ne bi bilo — isto velja tudi o Angležih, Ircah, Nemcih in sploh o vseh drugih.« UK

EDVARD VII. IN POGLAVAR CRNCEV

Ko je bil kralj Edvard VII. (1841—1910), ded sedanjega angleškega kralja Edvarda VIII., leta 1902, nevarno bolan, se mu je prišel klanjati neki črnski poglavar. Rečil so mu, da je kralj bolan in da ga ne more sprejeti. Teda-aj je črncev vprašal: »Koliko ministrov je imel kralj, ko je stopil na pre-stol?«
»Enajst!«
»In koliko jim ima zdaj?«
»Se zmerom enajst. Iste ko prej.«
Črncev je nad tem odgo-rom zmajal z glavo: »O, potem je pa res bo-lan! Ko ima še zmerom to-liko ministrov kakor prej, vidim da nima pravega teka.«

NAJBOLJŠA PRILIKA ZA NAKUP V TEM LETU

CENE VELJAJO SAMO DOKLER
TRAJA ZALOGA!

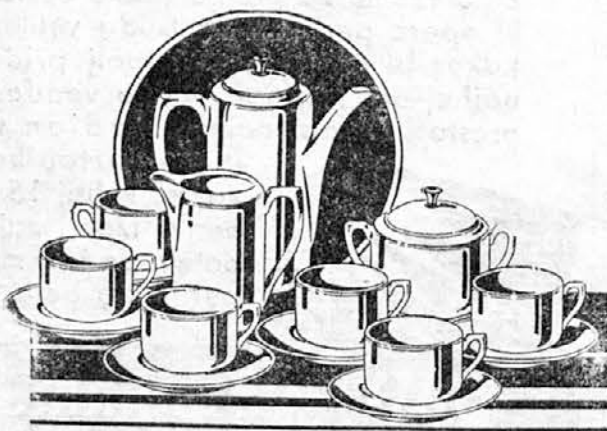

1) Servis za črno kavo za 6 oseb

iz finega belega inozemskega porcelana z zlatim robom. Ročka za kavo, doza za sladkor in 6 skodelic s krožniki

skupaj **Din 85'—**

postavljeno v Vaš dom vseeno kjerkoli v državi.

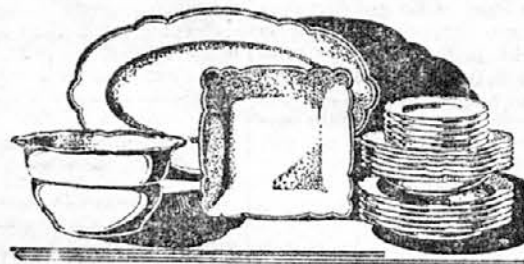

2) Servis za belo kavo za 6 oseb

iz finega belega inozemskega porcelana z zlatim robom. Ročka za kavo, ročka za mleko, doza za sladkor, 6 skodelic s krožniki

skupaj **Din 110'—**

postavljeno v Vaš dom vseeno kjerkoli v državi.

3) Vsakdanji servis za obed

iz belega inozemskega porcelana z zlatim robom za 6 oseb. Skleda za juho ali prikuho, skleda za pečenko, skleda za solato, 6 globokih, 6 plitvih in 6 desertnih krožnikov

vse skupaj **Din 250'—**

postavljeno v Vaš dom vseeno kjerkoli v državi.

IZREDNA PRILOZNOST:

Servis št. 1 (za črno kavo)
Servis št. 2 (za belo kavo)

Skupaj **Din 180'—**

Servis št. 1 (za črno kavo)
Servis št. 2 (za belo kavo)
Servis št. 3 (za obed)

Skupaj **Din 415'—**

Blago pošiljamo po povzetju. Jamčimo za brezhibno kakovost. Zamenjamo, ali vrnemo denar. — Zahtevajte cenik velikonočne prodaje in glavni letni katalog (če ga še nimate).

Največji trgovski in razpošiljalni dom

Kastner & Ohler
Zagreb.

Zagreb, Ilica 4

Pomladanske modne novosti

Štirikrat na dan me pelje pot po Prešernovi ulici in štirikrat na dan zbuja moja pozornost ljudje, ki se ustavljajo pred neko trgovino. Tudi mene je večeraj premagala radovednost, da sem pristopila h gruči.

Seveda, Tivarjeve pomladanske izložbe! Dostokrat sem že opazila, da se pred to konfekcijo ustavljajo najrazličnejši ljudje: moški, ženske, stari, mladi, revni, bogati.

Da, zlasti ženske se ustavljajo pred to trgovino. Boljše dame z razvajenim okusom, ki nejeverno majejo z glavo, ko gledajo te izredno nizke cene. Med temi damami pa opazite tudi uradnice iz kakega manjšega podjetja ali pa celo tovarniške delavke, ki hitijo opoldne iz tovarn. Tu se ustavijo, gledajo. Oči se jim široko odpirajo, kakor otroku, ki stoji pred razsvetljenim božičnim drevescem.

»Glej, glej,« si mislijo. »Tukaj se pa tudi jaz za majhen denar dobro in lepo oblečem.«

In vrata trgovine Tivar se ne prestano odpirajo in zapirajo...

Ali ste videli to visoko gospo, ki se je ravnokar ustavila pred trgovino? Slekla je fino usnjeno rokavico, nekje izpod plašča je potegnila zlato okovan lornjon in zdaj presoja... Že na obrazu ji berete nezaupanje, ko malce zaničljivo zategne obraz in mrmra sama pri sebi:

»No, sem pač radovedna, kakšen bo plašč za 590 Din!«

Z dostojanstveno kretnjo spravi svoj lornjon in stopi proti vhodu trgovine. Potem je ni, dolgo je ni nazaj... Gotovo si je natanko ogledala ceno, kraj in kvaliteto Tivarjevih damskih plaščev. Čez nekaj časa se pa vrata vendarle odpro — in ko smo pri izhodu spet zapazili isto fino gospo, je po njenem novem plašču skoraj ne bi spoznali. Pa saj se razumemo: gospa si je kupila nov plašč,

starega je pa pustila v trgovini in uslužbenec ga ji bo odnesel na dom.

Tudi jaz sem si hotela malo natančneje ogledati izložbo. Desna stran — damski oddelek — je kar živa, kar pomlad diha iz nje. Glejte samo oni travnato zeleni ženski pomladanski plašč!

Glejte, na drugi strani svetlosiv plašč, okusno ukrojen in na njem številko, tako nizko, da skoraj ne verjamete.

Se glejte! Tam zadaj, da, tam, tam. Ta plašč mi je zbudil pozornost. Tista posebna barva je, ki nikoli ne utruja oči. Ali vam ne ugaja njegova barva? Nekako megleno-pepelkasta. Kolikor sem mogla le na oko presoditi, tudi kakovosti ni bil slabe. Radovedno sem pogledala na beli listek pod njim:

490 Din.

Ah ne, to je neverjetno! Ta plašč si moram pobliže ogledati.

Stopila sem v trgovino — iz radovednosti največ, ker takrat nisem imela namena ničesar kupovati.

Predstavila sem se za sotrudnico »Družinskega tednika« in prosila, če bi mi hoteli nekoliko razkazati pomladanske novosti. Zelo prijazni poslovodja je z veseljem ustregel moji prošnji in mi je bil v vsakem oziru v uslugo.

Desno, levo, spredaj, zadaj — povsod so v najlepšem redu razvrščeni plašči in obleke. Na desni strani je bilo na dolgem stolju v lepem redu obešenih kakih 20 trench-coatov, vseh mogočih velikosti, za gospode, dame in otroke.

Lani sem v neki drugi konfekciji kupila trench-coat in sem se slučajno še natanko spomnila cene. Zato me je zanimalo, koliko stane takšen trench-coat pri Tivarju.

»560, 590 Din,« sem dobila odgovor. Jaz sem pa dala lani par sto dinarjev več in vendar bi

lahko trdila, da ni druge razlike ko v kroju, kakovosti sta pa popolnoma enake.

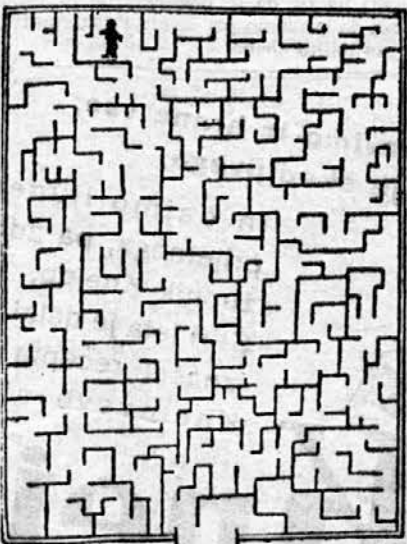
Zelo všeč mi je bil tudi neki modro-siv lodnast plašč s temnozelenim ovratnikom. Tudi za cene teh plaščev sem vprašala. Pri tem plašču bi pa skoraj glavo stavila, da ga ne dobite nikjer za tako nizko ceno. Pomislite, samo 390 Din, pa tako mehko, mehko blago!

Na drugi strani trgovine so viseli beli damski tweed-plašči. Nisem si mogla kaj, da ne bi bila kar na glas vzkliknila:

»O, to je pa lepo!«

Pogledala sem plašč od znotraj in od zunaj, pregledala kraj — ah, ženska, ki bo zagledala ta plašč, bo pač zbrala tistih 260 Din in si privoščila to izredno okusno novost. Plašč ni samo lep — veliki rdeči gumbi ga močno poživljajo — temveč tudi praktičen, ker je ravno tiste belemotne barve, ki se ne maže

Labirint

Nekdo je zaprt v gornji labirint. Ali bi mu pomagali in mu pokazali, po kateri poti naj se reši iz njega?

preveč. Če ga pa že umažemo, se da izvrstno prati, kakor mi je zatrjevala prodajalka, in je po vsakem pranju lepši. To je zelo verjetno, ker je tweed precej podoben buretu, o buretu pa že vemo, kako lepo se pere.

Se plašče in hubertuse iz kamelje dlake sem si ogledala, potem sva pa s prijaznim prodajalcem stopila k moškemu oddelku. Tu vidite navadne obleke že od 160 Din dalje in fine, najfinije, ki stanejo 790 Din. Eno izmed njih, črtasto, lepe sive barve sem si ogledala. Blago se je pod prsti čutilo mehko.

»Glej, glej,« sem si mislila, »če bi jaz imela svojega fanta, bi ga oblekla ravno v takšno obleko.« Seveda sem tudi za ceno izvedela. 790 Din.

Tudi navadne 160 dinarske obleke sem pogledala in se mi zdi, da so pošteno vredne te cene.

In kaj vse še vidite v Tivarjevi trgovini? Mornarske obleke za fantke in dekleta, irhaste hlačke za dečke, jutrnje moške halje, lahke barvaste jopiče, kose, flanelovke itd.

In čepice! Da, da, čepice! Od 13 Din dalje jih že dobite. Pokazali so mi tako imenovane »patent-kape«, pri kateri ni ločen »šild«. S temi kapami se vam ne bo treba mučiti, kako bi jo uravnali na glavi, da bi čim lepše stala. Ne, kapa je že tako ukrojena in ima že določeno obliko, takoj ko si jo pokrijemo. Te kape bodo nosili prav tako moški kakor ženske. In to mično pokrivalo si bo lahko privoščil vsak fant, ki bo za dva ali tri dni pustil cigarete in privoščila si jo bo lahko vsaka gospodična, ki bo eno ali dve soboti »pozabila« stopiti v frizerski salon za kodranje.

Da, tudi jaz bom tako napravila in čez dva tedna me boste že videli v Tivarjevi »patentni čepici«...

Zahvalila sem se zelo prijaznemu poslovodji tvrdke Tivar za ljubeznivost, ki mi jo je izkazal, in za trud, ki ga je imel, da mi je vse razkazal, kar mi je srce zaželelo. To me je tem bolj veselilo, ker prej nisem imela niti pojma, da se v podružnicah te

naše velike tovarne dobi tako poceni, pa vendar zraven tako dobro blago, novi kroji in modne novosti.

Se pred vrati Tivarjeve trgovine, ko sem razmišljala o oblekah, ki so mi jih razkazali, ko sem razmišljala o cenah in blagu, sem morala misliti na premnoge tiste, ki si danes le po Tivarjevi zaslugi sploh morejo kupiti novo obleko. Zakaj prej jih je bilo mnogo in mnogo, ki so zmerom nosili slabo obleko.

»Glej,« sem si rekla, »to je konfekcija, kjer lahko dobiš za res majhen denar res dobro blago.«

Humor

Zenska matematika

»Koliko ste stari?« vpraša sodnik pričo.

»54.«

»Pa vi, gospa?« se obrne k njegovi ženi.

»Polovico sem mlajša od svojega moža.«

»Kako prosim?«

»Moj mož je dvakrat starejši od mene.«

»Vašemu možu je 54 let, torej imate vi 27 let, ne?«

»Tako nekako.«

»Natanko 27? Kdaj ste se pa rodili, prosim?«

»To je lahko izračunati. Ko sem se poročila, mi je bilo 20 let, moj mož je imel pa takrat dvakrat toliko, torej 40 let. Zdaj je mojemu možu 54 let; ker je dvakrat starejši od mene, moram biti torej stara 27 let.«

Težak odgovor

Iz kuhinje je izginilo štiri kile mesa. Sum je padel na domačega psička. Položili so ga na tehtnico, in glej: tehtal je natanko štiri kile.

Oče je osupnil:

»Hm, meso mi torej bilo. Kam je pa potem pes prišel?«

V gostilni

»Kaj, gospod plačilni — to naj bo pol piščanca?«

»Da, gospod!«

»Če je tako, vas pa vladno prosim, prinesite mi rajši drugo polovico!«

On in ona

Na vratih čevljarke delavnice je bilo s kredno napisano: »Zaprto — sem pri sosedu v gostilni.«

Pod tem se je pa bralo v energični ženski pisavi: »Samo trenutek počakajte — sem šla ponj!«

Njena velika ljubezen

PO FRANCOŠČINI PRIREDIL B.P.

26. nadaljevanje

»Ljubite me? In vendar še ni tako dolgo, ko ste mi svoje sovraštvo vrgli v obraz!«

»Oh, molčite! Sami predobro veste, da mi je samo vaša hladnost iztrgala te besede srda in onemolega gneva. Vaš ženski instinkt vam pač ni utajil mojih pravih čustev do vas!... O, Bog! Saj sem se skoraj na prvi pogled zaljubil... Ze koj v začetku...«

»O, ne!« sem oporekla. »V začetku že ne! Takrat ste se gledali v meni nepoklicanega gosta.«

»O, ne dolgo! Videl sem v vas svojo ženo od tistega večera, ko ste prelistavali v moji sobi rodinski album in ste spoznali sliko nekega prijatelja iz otroških let.«

»Osuplo sem ga pogledala.«

»Saj onega otroka skoraj spoznali niste!«

»Moj mož mi je čudno strmo pogledal v oči.«

»Radovedni res niste, Renata. Drugače bi bili vsaj starega Johna izprašali zastran dečka, čigar sliko ste videli pri meni.«

»Res? Ali mislite, da on kaj ve o njem?«

»Artur je nedoločno skomignil z rameni.«

»John je poznal mnogo ljudi...«

»Gotovo je tudi vam govoril o njem, ne?«

»Nisem ga izpraševal... Mislim sem le, da ste morda vi...«

»Se na misel mi ni prišlo... Zato mi je zdaj žal, ko pravite, da je podoba tega neznanega otroka tolikanj vplivala na vašo čustva.«

»Podoba? O, ne! Mislim, da me je ganila vaša zvestoba do tega dečka...«

»Ker ga nisem pozabila?«

»Ker nosite še danes medaljonec, ki vam ga je mati obesila za vrat — medaljonec za tem dečkom... To me je neprestano spominjalo, kolikšne vztrajnosti je zmožna vaša ljubezen.«

Nisem se mogla premagati: nasmehnila sem se mu.

»Nisem mislila, da znate biti tako sentimentalni!«

»Jaz sam ne bi bil nikoli tega verjel.«

Nastal je trenutek tišine.

Artur je vstal in se molče zagledal vame.

»Jutri tedaj,« je naposled izpregovoril, »jutri mi boste odgovorili... O, jaz siromak! Še pre-mišljati morate, da boste vedeli, ali me ljubite! Bojim se vašega odgovora, ne morem vam povedati, kako.«

Njegov obraz je bil ves razdejan.

»Prosim vas, Artur, bodite pametni!« sem ga zaprosila in ga

Pri katerih boleznih se je pokazal Planinka čaj Mr. Bahovec zdravilnim?

Pri obolenju želodca, boleznih jeter in žolca, obolenju in lenivosti črevesja, hemoroidih (zlati žili), debelosti, ledvičnih boleznih, revmatizmu, gihtu in ishijasu, pri glavobolu in migreni, pri ženskih boleznih in težavah za časa menstruacije, težavah v prehodnih letih, pri poapnenju žil (arteriosklerozo) in pri kožnih boleznih.

Zahtevajte v apotekah izrečno Planinka čaj Bahovec za Din 20 —

Reg. S. 529/36

mehko prijela za roke. »Pustiva nocoj to stvar. V tej uri — glejte, daniti se že začinja — sva oba utrujena in živčno razdražena in sam Bog vedi, kakšne nesmiselnosti bi govorila. Jutri bo stvar docela drugačna. Pre-spansa in spočita bova laže pogledala v oči dogodkom nocojšnje noči in treznejše bova pretehtala dvome in pomisleke, ki bi se nama ulegnili poroditi...«

Skratka, govorila bova bolj zbrano in hladnokrvno. »Hladnokrvno!« je zaječal. »O, kako mrzle besede izbirate v svoji okrutnosti! Ali mar moreta iti vstric ljubezen in hladnokrvnost? Ljubim vas, Renata, in to bom jutri prav tako povedal na glas kakor danes, brez obotavljanja in brez premisleka.«

»Pri meni je drugače,« sem trdno odgovorila. »Kadar vam bom rekla, da vas ljubim, mi bo to veljalo za vse življenje, ne da bi se ob hladnem preudarku morala kdaj kesati te ljubezni.«

»Oh, ko bi ne odlašali tako dolgo besede, ki je čakam iz vaših ust...«

»Jutri bova o tem govorila,« sem se izmahnila.

»Dobro, jutri tedaj. In zdaj grem.«

Obsul mi je roke z blaznimi poljubi in potem je planil ven. Priznam, da me je med tem pogovorom nekajkrat prijela izkušnjava, da bi naslonila glavo na njegove prsi in mu zavriskala odgovor, ki me ga je tolikanj prosil.

Toda neki nedoločen občutek mi ni dal, da bi že zdaj odgovorila. Ali me je zadrževala misel na Margito Dennyjevo, all spomin na nekdanji nedostopni ponos Arturja Wintertona, na njegovo naglo jezo in nasilnost? Kolikokrat me je žalil in v živo zadel s svojimi hladnimi mislimi in brezčutnimi besedami!

Ali je bila pa negotovost zastran mojih pravih čustev? mar se niso izprevržla iz maščevalnosti v sočutje, iz sovraštva v ljubezen, ne da bi sama prav vedela, katero med njimi je pravo? Ali pa nemara moja ženska koketnost, ki se ji je hotelo osvete za njegovo nekdanjo hladnost in prezir? Ali je bilo pa ono instinktivno nasprotje med zastopnikoma dveh tolikanj ponosnih plemen, kakršni sta angleško in francosko?

Vsa ta vprašanja so jela trpinčiti moje vročične možgane, ko je Artur Winterton odšel.

Slekla sem se in legla; toda čeprav sem spustila vse zavese na oknih, da ne bi silil v sobo porajajoči se dan, vendarle nisem mogla zaspati.

Kakor v živem kalejdoskopu so šli mimo mene vsi dogodki, ki sem jih doživela tisto noč.

V duhu sem videla bajno razsvetljeno gledališče, videla sem drznega gosta, videla Arturja, ko je stopil v mojo ložo z otožnim in hkratu grozečim obrazom, Arturja, ki me je brutalno sunil po tleh in me obsul z nizkotnimi žalitvami — tistega Arturja, ki je potem padel na kolena pred menoj in mi jecljal brezumne besede, polne groženj in hkratu ljubezenskih priseg... In ko me je naposled vendarle zmogla utrujenost in so se mi oči zaprle v svinčen sen, mi še sanje niso prizanesle: videla sem Margit Dennyjevo v objemu svojega moža. Tako me je pretresel ta sanjski privid, da sem se zdrnila in se vzravnila na postelji, z znojnim obrazom in žgočimi rokami.

Takrat sem zaslila nad seboj šum pridruženih korakov. To me je popolnoma predrnilo.

Prisluhnila sem.

Stari John je bil to; očitno je bil že vstal in se je oblačil.

Tisti mah sem se spomnila svojega medaljona.

Kakor bi trenil, sem skočila s postelje in si ogrnila nočno haljo.

Stopinje nad menoj so postale glasnejše. Potem so zaškripala vrata in zaslila sem korake na stopnicah.

Starec je prihajal iz zgornjega nadstropja. Prihajal je čedalje bliže, sodeč po odmevu njegovih korakov. Še nekaj sekund pa bo zavil na drugi hodnik.

Planila sem k vratom in ga poklicala.

Ves osupel se je starec obrnil.

»Ali ste mar bolni, mylady, da ste že ob tej uri pokonci?«

»Ne; samo neko pojasnilo bi rada. Prosim vas, stopite v mojo sobo.«

Stari John je vstopil. Pokazala sem mu medaljon in ga vročično vprašala:

»Dajte, pogledajte to!... Ali ste poznali tega otroka?«

Starec je vzel dragotino v roke, si ogledal fotografijo in se nato presenečeno obrnil k meni.

»Mylady misli, da je stari John izgubil spomin... in vendar ve, da živim bolj v preteklosti kakor v sedanjosti. Zakaj me torej izprašuje?«

»Ime tega dečka! Ime!« sem vzkljknila nestržno. »Ali ga poznate?«

»Sveta nebesa — kako ga ne bi poznal!« je odgovoril malone v zadregi. »Vsi v tej hiši ga poznajo!«

»Že mogoče,« sem odmahnila. »Zakaj se obotavljate? Ime mi povejte, sem rekla. Ime!«

»Gospod Artur.«

»Vaš gospodar?« sem vzkljknila z neznansko osuplostjo.

»Da, mylady, on! To je slika našega gospoda, ko mu je bilo sedem ali osem let.«

»Vašega sedanjega gospoda? Arturja Wintertona? Mojega moža?!«

»Da, njega, prav gotovo... Mar ni mylady tega vedela?« Starec ni mogel prikriti začudenja.

»Jaz... ne... Res nisem vedela!«

Jecljala sem sama ne vedoč kaj, tako me je bil zmešal Johnov nepričakovani odgovor.

Starec je zmajal z glavo.

»Mylady je morda pričakovala katero drugo ime?«

»Da, seveda! Mislim sem, da mi boste povedali, kaj se je zgodilo s tem otrokom, da je umrl nemara!«

Kako dolgo jih bo še ohranil?

Beli in lepiso ti zobje! Vendarje lahko mogoče, da se je na notranji strani že tvoril nevarni zobni kamen, ki je zelo pogosto vzrok težkih zobnih obolenj.

Zdravi zobje so dragocenost! Varujte jih! Čistite svoje zobe redno, zjutraj in zvečer, s Sargovim Kalodontom. Kajti Sargov Kalodont je edina

zobna krema v naši državi, katere vsebuje sulforicinoleat, že neštetokrat preizkušeno sredstvo proti zobnemu kamnu. Samo z rednim čiščenjem zob s Sargovim Kalodontom se odpravi zobni kamen in se prepreči njegova ponovna tvoritev.

★ Pozor! Poskusite enkrat novo ustno vodo Kalodont. Koncentrirana sestavina, zelo varčna v uporabi, razkužuje in ugodno osvežuje.

Potegnila sem si z roko po mokrem čelu. Hotela sem si pridobiti časa, da spravim zmedene misli v red.

»Ali pa tudi res zanesljivo veste, da predstavlja ta slika vašega gospoda?«

»O, mylady, saj sem ga v naročju držal in rasel je pred mojim očmi, ne da bi ga bil kdaj zapustil — ne, mylady, zastran tega portreta se ne motim! Sicer pa ta slika ni edina iz teh let, kar jih imamo.«

»Do danes nisem še nobene videla.«

»Gospod jih je imel več v svoji sobi. Tudi jaz imam tako sliko spravljeno v omari: mladi Artur je na njej fotografiran sredi med prijatelji in sorodniki. Lahko grem ponjo; mylady boste potem sami presodili, da je res isti otrok.«

»Ni treba... Ne dvomim, da imate prav, ker je izključeno, da bi se v taki stvari motili. In zdaj ko o tem premišljam, se mi sami zdi verjetno, da je ta dečko res Artur Winterton v otroških letih... Hvala vam, vrli moj John. Lahko greste.«

Ceprav je moral starec razumeti, da želim ostati sama s svojimi mislimi, je pri vratih nedoločno obstal in me gledal.

»Kaj je, prijatelj? Ali bi mi radi še kaj povedali?«

»Da, mylady... Tiče se tega otroka... Mister Artur je bil ljubeč fantek, ponosen in neustrašen... in stari John je zmerom upal, da bo pred svojo smrtjo...«

Prestal je in pobesil glavo.

»Kaj ste upali, prijatelj?«

»Naj mi mylady oprostite; toda zdi se mi, da ne bi mogel mirno umreti, če ne bi poprej vzel v svoje stare roke drugega takegale majhnega Arturja, prav tako ljubečega, prav tako neustrašnega...«

Ceprav je govoril ponižno in upiral oči v tla, sem zardela do ušes ob tem namigavanju na materinstvo.

»Nebo včasih usliši prošnje svojih zvestih,« sem odgovorila, gledaje drugam. »Pojdite zdaj, dragi prijatelj in mislite na to, da se bo vaša želja morda pozneje izpolnila... Če bodo nebesa hotela!...«

»O, mylady, zdaj ko sami hočete, vam bodo tudi nebesa ustregla!...«

Starec je odšel in ostala sem sama in kar v glavi se mi je vrtelo od novic, ki sem jih bila pravkar izvedela.

Čenjene bralce opozarjamo, da smo v prejšnji številki začeli pri-

občevati naš novi ljubavni roman »Kontesa Klara« — roman, ki bo po svoji dramatičnosti, čustveni razgibanosti in napetosti ljubavne zgodbe vreden, da se postavi v isto vrsto z romani »Njena velika ljubezen«, »V naročju sreče« itd. Preberite začetek romana »Kontesa Klara« v prejšnji številki in današnje nadaljevanje na 8. strani!

Hranilnica z nadstoletnim obstojem

Na vsak korak boste srečali pri nas človeka, ki pozna staro Kranjsko hranilnico, ustanovljeno leta 1820. Ne bi bili takoj pri kraju z zbiranjem tistih vlagateljev in posojilojemalcev zlasti iz starejšega rodu, ki so se poslužili tega zavoda, kadar so hoteli s svojimi prihranki poskrbeti za svojo bodočnost, za bodočnost družine, otrok ali kadar so si želeli s posojilom pomagati k gospodarski osamosvojitvi ali zadostitvi svojih denarnih obvez.

Cilj hranilnice je ostal: vzeli posojilojemalcem čim manj in dati vlagateljem varčevalcem čim več. Pri tem skrbi, da se pravice vlagateljev popolnoma zavarujejo, niso zanemarili. Hranilnica je poskrbela za močne rezerve in jih še posebej utrdila s svojimi občutnimi nepremičninami.

Svojo socialnost je stopnjevala od leta do leta. Ni verjetno, da bi pri nas kak zavod te vrste v tako širokem obsegu uporabljal razpoložljive rezerve za splošne namene, kot jih je ta. Naravnost iznajdljiv je bil pri podpor-nem udejstvovanju. Tako je raztegnil podporanje dobrih stvari. Privataniki vsake vrste (režeži, hiranci, siromašni dijaki, vdove), kulturne naprave (šole, cerkve, društva), in gospodarske ustanove so bile deležne njene tople roke. Sodelovala je tudi pri drugih narazličnejših akcijah, podpirala bolnice, kmetijstvo, promet, turizmo, šolstvo, znanost, znanstvene ekskurzije, glasbo. Krono nad vsem si je spletla z ustanovitvijo uslanove za neozdravljive, ki kljub razvrnodnetenju prejšnje veljave predstavlja še vedno premoženje preko Din 5.000.000— in vzdržuje ca. 50 neozdravljivih siromakov.

Mogočno preteklost Kranjske hranilnice je prevzela njena naslednica Hranilnica Dravske banovine v Ljubljani. Podpor sicer ta ne more podeljevati, ali obdržala je vse njeno solidnost, katere se je vzorno izkazala celo ob sedanji krizi. Občinstvo ni, naravno, ni odreklo zaupanja in kljub splošni nezaupanju začelo pri njej v pospešenem tempu zopet vlagati svoje prihranke. Še vedno je torej dana prilika tistim, ki hočejo s svojimi pritr-ganimi prihranki zavarovati svojo neznano bodočnost, tistim, ki si žele zbrati sredstva za osamosvojitve, zidanje, poučne ekskurzije itd., tistim, ki hočejo varno spraviti svoj denar. Zanj ne jamčijo danes samo 4 palače v Ljubljani in 4 v Avstriji. ampak tudi še Dravska banovina z vsem svojim premoženjem in svojo davčno močjo. Malodušnim varčevalcem in vlagateljem je Hranilnica Dravske banovine znova vtila poguma s svojo solidnostjo in zlasti s svojim tekočim izplačevanjem vloženega denarja.

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM SISKA

telefon 33-87

12. in 13. t. m. ob 15., 17., 19. in 21. uri

»MAZURKA«
režija W. Forst
ob 11. uri dop. matineja

»ŽIVIM IN LJUBIM«
14. in 15. t. m.

»AMFITRION«
V glavni vlogi Willi Fritsch in Käthe Gold
17. t. m. ob 20. uri; Voltaire.

KINO MOSTE

Na velikonočno nedeljo in ponedeljek 12. in 13. t. m. ob 14., 16., 18. in 20. uri; Ana May turek 14. t. m. ob 20. uri; Ana May Wong v napetem filmu

»SIVI KINEŠKE ČETRTICE«
III

»JENNIE GERHARDT«
v glavni vlogi Sylvia Sydney,
Dodatki in cene običajne.

KINO TALJA KRANJ

predvaja na velikonočno nedeljo 12. t. m. in na ponedeljek 13. t. m. ob 14., 18. in 20.30 uri; zgodovinski veletfilm

»STO DNI NAPOLEONA«
V glavni vlogi Werner Kraus.

KINO NADISAR TRZIC

na velikonočno nedeljo predvaja veleopereto

»ZVEZDA JE PADLA«
V glavni vlogi slovit svetovni tenor Joseph Schmidt.

Na velikonočni ponedeljek nov spored s sijajnim prvovrstnim filmom

»ROMAN ENE NOČI«
V glavni vlogi Liane Haid.
Dopolnilo običajno.

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvorniku
Georgesa Ohneta
priređil A. R.

2.
nadaljevanje

»O, mati, gospod Derblay je zelo spodoben in res nimam vzroka, da bi se zoper njega pritoževala. Omenila sem ga samo zato, ker mi je pač takrat prišel na um. Naposled je žensko srce kakor veter, danes tako, jutri spet drugače — tako vsaj ljudje pravijo... Grofa ni tu, da bi branil svojo posest, in jaz, ki zdaj še potrpežljivo čakam njegove vrnitve, bi se utegnila tega čakanja naveličati. Gaston tega ne bi smel pozabiti... a vendar pozablja, se mi zdi... Jaz pa čakam osamljena, zvesta in potrpežljiva...»

»Vidiš, to baš ni prav!« ji je živahno skočila grofica v besedo. »Da sem jaz na tvojem mestu...«

»Ne, mati,« jo je resno in odločno zavrnila kontesa. »Ni res, da ne bi bilo prav, a tudi zasluge si zaradi tega ne morem lastiti, ker pač ljubim grofa Blignyja.«

»Ljubisti!« je kriknila grofica z neprikrito nejevoljo. »Le kako moreš biti tako prenapeta! Zakaj naj bi se moralo iz otroškega prijateljstva roditi globoko srčno nagnjenje in iz sorodstva poroka! Gaston in ti sta skupno zrasla in si mislila, da se mora to skupno življenje nadaljevati do smrti in da brez njega ne moreš biti srečna... O, otrok moj, saj sama ne veš, kako si abotna!«

»Mati!« je kriknila Klara. Toda grofica je šla že predaleč in priložnost, da pove, kar ji je na srcu, se ji je zdela preveč ugodna, da bi jo izpustila iz rok.

»Prevelike iluzije si ustvarjaš o grofu. Gaston je vse prej ko idealen zakonski mož; lahkomišel je in nečimrn. Sama veš tudi, da ne nara nikogar nad seboj in da ne prenese ugovora; taki možje tudi za zakon niso pravi. Zato že zdaj vidim, kakšna razočaranja te čakajo, če se boš z njim poročila. Ali naj popolnoma odkrito govorim s teboj? Samo povej! Rečem ti, da me ta zveza zelo skrbi.«

Klara se je visoko vzravnila in temna rdečica ji je zalila obraz. Nekaj časa sta se mati in hči nemo gledali. Zdelo se je, da bo prva beseda, spregovorjena med njima, veleusodna.

Prva je pretrgala molk kontesa. Ni se več mogla premagati in razburjeno je vzkliznila:

»Še nikoli niste tako govorili z menoj, mati! Tako mi je, kakor da bi me hoteli pripraviti na nekaj hudega. Ali vam je mar znan skrivni vzrok Gastonovega molka, pa mi ga nočete zaupati? Ali ste kaj izvedeli, česar jaz niti ne slutim?«

Grofica se je zdrznila. Na tako neposreden napad ni bila pripravljena. Šele zdaj se je zavedela, kako globoko vkoreninjena je Klarina ljubezen. Čutila je, da je šla predaleč, in zato se je takoj obrnila v umik:

»Ne, otrok moj, ničesar ne vem; ničesar mi ni nihče povedal. Zdi se mi celo, da mi ljudje premalo povedo. Tako dolg molk mojega nečaka mi je nerazumljiv in mi daje misliti... Kaže, da žene Gaston svojo diplomacijo nekoliko predaleč!«

Klara se je na pol potolažila. Dejala si je, da se je mati razburila zgolj iz trenutne nejevolje; in skoraj ji je morala prav dati. Poslila se je na smeh:

»Le še malo potrpi, mati! Grof me ni pozabil, tega se ne bojim. Boš videla, lepega dne se bo docela nepričakovano pripeljal iz Bukaresta, samo da naju presenetli.«

»Zelim ti, hčerka moja, da bi se ti želja izpolnila. Nu, kakor veš, pride danes moj nečak Préfont s svojo ženo iz Pariza; morda bosta ta dva kaj več vedela o njem.«

»Oktavij je že nazaj, mati, pravkar je prišel z gospodom Bachelin-

»Ali bi mi dovolili majhno vprašanje, gospod grof?« se je tedaj oglašil notar; ves čas je bil pozorno sledil razgovoru med bratom in sestro.

»O, prosim, kar izvolite, gospod notar!«

»Kakšen je bil ta lovec?«

»Visok in krepak mož, s temnimi rjavimi lasmi in v lovskem jopiču.«

»Aha, je že on!« je vneto pokimal notar. »Gospod grof, lahko vam postržem s pojasnilom: ta lovec je gospod Derblay.«

»Kaj? Derblay?« je vzkliznil grof. »V takemle zamazanem jopiču kakor kakšen kmet in sploh z zunanostjo prej kakšnega divjega lovca kakor... kakor — to naj bo Derblay? Nemogoče!«

»Ne smete pozabiti, gospod grof,« je odvrnil z drobnim nasmeškom notar, »da smo tu prav za prav vsi bolj ali manj kmetje. Ne, zanese se, gospod Derblay je bil. Če ga ne bi bil spoznal po vašem popisu, bi mi že njegova ljubezniva ponudba razpršila sleherni dvom. On je bil, nihče drugi!«

»O, potem moram pa priznati, da sem bil jaz vse prej ko vljuden z njim. Govoril sem o njem in dejal, da je siten sosed — ko pa nisem vedel, da z njim govorim! In še druge takšne neprijetne reči sem prav po nepotrebnem omenjal. Moral bom k njemu, da se mu opravičim...«

»To vam ne bo treba, gospod grof, in če bi bili tako ljubeznivi in bi me najavili gospe materi, vam bom v njeni navzočnosti lahko omenil nekatere reči, ki bodo prav gotovo spremenile vašo sodbo o gospodu Derblayu.«

»Tem bolj,« je odgovoril Oktavij in odložil svojo lovsko opremo. »Nihče si tega bolj ne želi kakor jaz.« Malo se je zamislil, potem je

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zaplestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna **JOS. REICH**
LJUBLJANA

pa povzel: »Ta tovarnar bi utegnil biti, sodeč po njegovi zunanosti, prav prijeten tovariš.«

S temi besedami je stopil v salon. Spoštljivo je poljubil svoji materi roko in dejal:

»Gospod notar je prišel, mati. Z vami bi rad govoril.«

»Zakaj pa ne vstopi?« je živahno vzkliznila grofica. »Že najmanj deset minut vas poslušam, kako se na hodniku pogovarjate. Dober dan, gospod Bachelin!«

Notar se je tako globoko priklonil, kakor mu je le dala njegova čokata in rejena postava.

»All mi prinašate dobre novice?« je vprašala grofica.

Dotlej smehljajoči se notarjev obraz se je izpremenil, kakor bi odrezal; postal je resen in zaskrbljen. Ne da bi bil naravnost odgovoril, je menil:

»Da, novice vam prinašam, milostljiva gospa... In kakor da bi bil hotel obrniti pogovor drugam, je naglo povzel:

»Davi sem bil v Malmaisonu pri gospodu Derblayu. Vse tekoče in nevšečnosti zastran meje med obojbo posestjo so odstranjene. Moj ugledni prijatelj pristane na vse pogoje, ki jih izvolite zahtevati, in je rekel, da se bo z veseljem uklonil vašim željam.«

»O, če je tako,« je menila grofica nekam v zadregi, »če je tako, mu pa sploh ne bomo dajali pogojev. Od tistega trenutka, ko ni več prepira, tudi ni več zmagovalcev ne premagancev. Zadevo prepustim kar vam in že vnaprej vse sprejemam, kar boste odredili.«

»Iminenito, milostljiva gospa! Kar srečen sem, da bo posledje vladala sloga med tovarno in graščino. Gre le še za to, da se premirje podpiše. V ta namen misli priti gospod Derblay s svojo sestro v Beaulieu, da se vam pokloni, milostljiva gospa — če vobče to dovolite...«

»Menda! Kar pride naj! Prav rada bi že spoznala tega Ciklopa, ki zavija vso dolino v saje in dim... Toda zdi se mi, da ni samo ta mirovna pogodba tako natrpala vaše torbe,« je menila nato in pokazala na notarjevo aktovko. »Najbrže mi prinašate nove akte o naši londonski pravdi?«

»Da, milostljiva, zadeli ste,« je pritrđil Bachelin z vidnim vznemirjenjem. »Če je takšna vaša želja, pa govoriva o poslovnih zadevah...«

To reki je grofico pomembno pogledal in pokazal z očmi na sina in hčer.

Graščakinja ga je razumela. Neka nedopovedljiva skrb ji je kakor mora legla na srce. Le kaj ji ima njen zaupnik tako važnega povedati, da hoče na samem govoriti z njo?

Toda grofica je bila odločna ženska in ni bila vajena dolgega obnavljanja. Obrnila se je k svojememu sinu:

»Daj no, Oktavij, pogledaj, ali je že napreženo. Jean mora takoj na postajo, saj veš, da pričakujemo goste o petih.«

Kontesa Klara je radovedno pogledala mater, njen brat je pa od osuplosti obstal. Materina namera je bila preveč jasna, da je ne bi bila otroka razumela: hotela je biti na samem z notarjem.

Nemo sta se deklica in mladi mož priklonila in odšla, vsak pri drugih vratih.

Gospodična Klara je krenila počasi na vrt. Neki glas ji je rekel, da je notar prinesel tudi vesti od Gastona. Vse mogoče misli so se ji podile po glavi in srce ji je mahoma začelo divje razbijati. Nestrpno je jela hoditi med drevjem sem in tja.

V salonu sta ostala grofica in notar sama. Gospod Bachelin si ni več prizadeval, da bi se kazal vedrega in nebržnega; njegov obraz je postal resen in zaskrbljen.

Grofica je prva izpregovorila.

»Nu, ljubi gospod Bachelin, kaj mi boste povedali?«

Notar je žalostno zmajal z glavo.

»Ničesar dobrega, milostljiva gospa, in zato me tudi vidite tako resnega. Pravda, ki jo je bil začel vaš pokojni mož, grof Beaulieu, proti svojim sorodnikom na Angleškem, se mi vidi na slabih nogah... in...«

»Nočete mi povedati vse resnice,« mu je skočila grofica v besedo. »Da imate le še žarek nade, ne bi bili tako pobiti, kakor ste. Govorite, tako močna sem še, da bom prenesla to resnico. Angleška sodišča so torej to stvar razsodila? Naša pravda je izgubljena, kaj ne?«

Pokojni grof Beaulieu je imel podedovati precejšnje premoženje po nekem sorodniku, umrlem na Angleškem. Toda londonski sorodniki so našli med določbami oporoke in paragrafi nekakšno navzkrižje in niso marali oporoke priznati. Tako se je razvila več let trajajoča tožba; njenega konca grof Beaulieu ni več učakal.

Vesela
Velikonočno
praznike

želimo vsem svojim
cenj. odjemalcem

A. & E. SKABERNE
LJUBLJANA

»Izgubljena?« je zategnil notar, toda že glas ga je izdal.

Grofica se je ugriznila v jezik in v obeh sta se ji zalesketali dve solzi.

Gospod Bachelin je začel razburjeno hoditi po sobi. Zdelo se je, da je popolnoma pozabil, kje je, kajti srdito je mahal z rokami in dajal duška svoji jezi:

»Pravda je bila že koj spočetka izgubljena! Advokati so sami osli! In zraven požrešni na denar, da je kaj! Napišejo vam pismo: plačaj! Vi jim odgovorite, oni preberejo vaš odgovor — spet: plačaj!... O, zakaj me ni pokojni grof vprašal za svet! A kaj, ko je bil takrat v Parizu, njegov odvetnik ga je pa samo izkoriščal!... Pariški odvetniki so tudi sami osli; nič drugega ne znajo in nič drugega jim ni v mislih kakor lastna korist!«

Notar je prenehal hoditi sem in tja. Ustavil se je pred grofico in sočutno dejal:

»Hud udarec je to za Beaulieu!«

»Da, strašen,« je zamrmrala grofica. »Strašen zato, ker sta moja otroka zdaj tako rekoč berača. Še dobro, da imam jaz nekaj lastnega imetja! Toda treba bo najmanj deset let skrajnega varčevanja, če hočem naše razdrapano denarne razmere kolikčak spraviti v red.«

Gospod Bachelin je nemo poslušal grofico tožbo. Vedel je, da je pravda definitivno propadla; malo prej je bil dobil razsodbo, in proti njej ni bilo več priziva. Pokojni grof Beaulieu se je bil zadeve lotil dosti preveč lahkomišelnost in tako je pravda imela že v zasnovi kal propada.

»Nesreča nikoli ne pride sama,« je rekla grofica in vprašujoče pogledala notarja. »Vtis imam, da mi imate še nekaj hudega povedati — ali se motim? Povejte mi rajši kar koj vse,« se je vdano nasmehnila, toda smeh se ji je polomil. »Hujšega, kakor sem ta trenutek doživela, se mi pač ne more nič več pripetiti.«

»Vesello bi me, milostljiva gospa, če bo to res. Potem mi vsaj ne bo tako mučno povedati vam, kar še imam na srcu... Toda na žalost predobro poznam vaš značaj in vem, da vas bo od obeh nesreč izguba denarja manj hudo zadela...«

Grofica je prebledela in vztrepotala. Slutila je, kaj ji bo notar povedal.

»Nekaj ste izvedeli o grofu Blignyju!« je vzkliznila s tresočim se glasom.

»Dali ste mi nalog, milostljiva, da poizvem, kako živi in kaj počne vaš gospod nečak,« je rekel notar z nekim prezirljivim naglasom, tem čudnejšim, ker je bilo znano, da je pri njem plemstvo v velikih casteh.

»Ravnal sem se po zapovedi in moja najnovejša poizvedba pravi: grof Bligny je že šest tednov v Parizu.«

»Že šest tednov!« je poparjeno zajecjajala grofica. »A kako da mi v Beaulieuju tega ne vemo?«

»Ker se je vaš gospod nečak najbrže dobro premislil, da bi vam to sporočil...«

»In nič ga ni bilo k nam! In še zdaj ga ni, čeprav ve, kakšna nesreča nas je zadela! Kaj ne da ve, gospod Bachelin?«

»On je bil eden izmed prvih, ki je to izvedel, milostljiva.«

Grofico so te besede vidno potrle. Nekaj trenutkov je bilo vse tiho v salonu.

»Da, zadeli ste, Bachelin,« je potem z muko izpregovorila graščakinja. »Ta novica me je zadela okrutneje kakor Jobova vest o izgubi pravde. Grof Gaston bi nas rad zatajil. Ni ga bilo k nam in ga ne bo; slutila sem to. Pri nas se mu je hotelo samo denarja. Denar je izgubil in gospoda zarocenca ne bo več na spregled... Da, da, denar je geslo današnje pokvarjene dobe. Lepota, čednost in razum današnjemu svetu nič več ne pomenijo...«

Bachelin je mirno poslušal ogorčeni izliv užaljenega materinskega srca. Na tihem se mu je pa zoper njegovo voljo kar dobro zdelo. Ne zavedajoč se nespodobnosti takšnega početja, si je za hrbotom pomel roke.

SLAVIJA

JUGOSLOVANSKA ZAVAROVALNA
(OSIGURAVAJUČA)
BANKA, D. D. V LJUBLJANI
TELEFON ŠT. 21-76 IN 22-76

VSE VRSTE ZAVAROVANJ

PODRUŽNICE: BEOGRAD,
ZAGREB, SARAJEVO, OSIJEK,
NOVI SAD

HIŠE V LJUBLJANI, SARAJEVU,
OSIJEKU IN NOVEM SADU

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Skrivnostni Fantomas

Detektivsko - kriminalni roman

6. nadaljevanje

Gospa Chiquardova je prestrašeno kriknila. Pogled na utopljenca je bil strahoten. V obraz je bil močno zabuhel in odtoben, tako da je bila glava videti kakor kup brezoblične gnote. Ena noga je bila skoraj popolnoma odtrgana od telesa, obleka se je enajst ločila od telesa, na zatilniku in na plečih so zijale globoke rane. Mrlič je bil na oko mlad moški, skorajda še otrok.

Bouzille je še enkrat vzkliknil: »Sto frankov! Sto frankov dobim za utopljenca; kakor nalašč!« Gospa Chiquardova je stala bleda ob strani in ni mogla ziniti niti besedice.

»To pa ni kmečki fant, oblečen je po gosposko...« je silil Bouzille vdovo v razgovor.

»To še slepec vidi!« je menila Chiquardova neprijazno. »Bržčas ga je ujelo mlinsko kolo. »Bržčas ga je ujelo mlinsko kolo. Ali se ne zdi tudi vam tako?« »Nič se ne bi čudila, če bo spet kakšen umor!«

Ta misel je Bouzille pretresla do kosti. Nu, če je res spet kakšno hudodelstvo po sredi, bo postopajem trda predla. Bouzille se je spoznal v takih rečeh; vedel je iz svoje dolgoletne izkušnje, da sta orožništvo in policija v takih primerih hudo natančna, in če orožnik še kakšno sitna muha piči, najdejo že kakšen vzrok, da spravi ubogega klateža na gorko. In prav zdaj, ko je Bouzille sanjal tako prelestne sanje o potovanju v Pariz, mu je vse prej dišalo, samo zapor nel za trenutek je neodločen obstal, potem je pa zamišljeno izjavil:

»Najlepše je, če ga kar nazaj v vodo zazenem!«

»Po nobeni ceni! Vse kar je prav! Če naju je kdo videl, nama lahko skuha prav kalno godljo. Nak, v hudičjevo kuhinjo se ni pa ne dá! Sploh da ne razumem... Prejše si se tako pa veseliš stotaka, zdaj pa iznenada...«

Četrto ure kasneje sta bila vdova Chiquardova in Bouzille na poti k orožniku.

Proti svoji navadi se je zaprl Juve na novega leta dan v svoje stanovanje. Sedel je v delovni sobi svojega okusno urejenega samskega stanovanja in zaspano sledil sinjim kolobarčkom dima... Takrat je zabrnel zvonec in že že sekundo mu je služabnik prinesel brzojavko.

Še na današnji dan nima človek miru! Je mrmljal Juve, medtem ko je razgrnil brzojavko. Oddana je bila v Brivesu, podpisal jo je pa de Presles:

»V Dordogni naplavljen utopljenec stop. Obraz izobličjen stop Mogoče Charles Rambert stop.«

Ko sta Charles in Etienne Rambert brez sledu izginila z gradu, je policija pri priči ukazala vsem obmejnim stražam in pristaniškim oblastvom, naj vse store, da izsledijo hudodelska begunca. Hkratu je razpisala na glavi obeh Rambertov visoki nagrada. Toda vsa poizvedovanja in pregledovanja na postajah in v pristaniščih so bila jalova — nikjer ni bilo sledu za njima.

Zdaj je vendar ta brzojavka utegnila vsaj malec pojasniti zadevo. Če je šlo res za truplo Charlesa Ramberta, potlej... Toda Juve niti zdaleč ni bil prepričan o tem...

Takrat je v drugo zapel zvonec. Kmalu nato je policijski komisar slišal, kako se njegov služabnik glasno prerekal z nekim tujcem, ki se pa očitno ni dal zlepa odpraviti. Služabnik je večkrat zapored energično ponovil:

»Nemogoče, gospod ne sprejme nikogar, po nobeni ceni...«

Juve ni v svojem zasebnem stanovanju načelno nikogar sprejel, zato je šel njegov služabnik strog nalog, da ne sme nikogar, pa prav nikogar, pu-

stili k njemu. Kdor je hotel z Juvom govoriti, se je moral pač ob enajstih dopoldne potruditi na policijsko ravateljstvo, le z redkimi, ožimi prijatelji se je včasih sešel v majhni kavarni na Saint-Michelskem sprehajališču, v stanovanje pa ni puščal nikogar.

Prerekanje med tujcem in služabnikom je postajalo čedalje glasnejše in Juve se naposled ni mogel dovolj načuditi, ko je zdajci stopil služabnik v njegovo delovno sobo, prinašajoč mu na pladnju tujčovo posetnico:

»Ne morem in ne morem se otresti tega gospoda... razen če bi ga hotel s silo pognati čez prag...« Juve je bežno preletel posetnico in dejal:

»Gospod naj kar vstopi!« Pet sekund kasneje je stal Juve nasproti — Etienne Rambert.

Gost se je skoraj ponižno priklonil, tako nekako, kakor se priklanjajo ljudje, ki jih je usoda neumljivo zbičala in strla. V teh pičlih dneh, odkar ga je Juve poslednjič videl, se je bil mož neverjetno postal. Bil je blede in upadlih lic, v očeh mu je trepetal neprikrit strah. V roki je držal večernik, ki ga je bil v življenju razburjenosti skoraj popolnoma zmečkal.

»Povejte mi, gospod nadzornik, povejte mi, za božji čas, ali je res, kar tukaj berem?« je vprašal z zlomljenim glasom in pomolil Juve večerno izdajo.

Juve je ponudil obiskovalcu stol, potlej se je pa zatopil v časniški članek. Pod naslovom »Poslednje dejanje drame na Beaulieuju« je bil natisnjen dolg, feljtonsko okrašen članek o najdbi utopljenca, v katerem je preskvalni sodnik slutil Charlesa Ramberta.

»Bog ve kako nagel pa naš dobri de Presles res niti si je mislil Juve in odložil časnik. Potlej je nekaj minut nemo in z zanimanjem opazoval Etienna Ramberta in ga naposled vprašal:

»In kaj je vas pripeljalo k meni, gospod Rambert?«

»Negotovost!«

»Negotovost? Zastran česa?«

»Se čudite se? Vedel bi rad — ali je utopljenec — res — moj sin! Ubogec moj!«

»Mislim sem, da bi me vi pač lažje rešili negotovosti, gospod Rambert!«

Etienne Rambert je molčal. Kljub razburjenosti mu je bilo videti, da napeto razmišlja. Zdajci je pa odkrito pogledal Juve v obraz in dejal s pridušenim glasom:

»Nekaj strašnega vam moram povedati...«

»Prosim, gospod Rambert, poslušam vas.«

VIII

Pred porotniki

V malem podeželskem mestecu Cahorsu se bržčas še nikoli ni trlo na sodnijski stol. Celega leta je bilo pred poroto obravnavo je bila dvorana prenapolnjena in sodni slugi so imeli polne roke dela, da so vračali dotok novih radovednežev. V prvih vrstah je sedela gospoda; prav v prvi vrsti si videl Terezo Auvernoisovo, vnučkinjo umorjene grofice Langrunske, poleg nje sta sedela baronica de Vibray in predsednik Bonnel, ki je neprestano govoril z oskrbnikom Dollonom. Bonnetu na levi je sedel nadzornik Juve, ki ga pa ni nihče spoznal, zakaj zasenčil si je bil oči s temnozelenimi roževinastimi naočniki, glavo je pa skrnil za privihan ovratnik polovalnega plašta. Marsikdo se je čudil, da ni bilo med poslušalci abbéja Sicota.

Kolikor bolj se je bližala ura razprave, toliko bolj se je stopnjevala živčnost in nestrpnost med poslušalci; pomenki so postajali čedalje glasnejši, čedalje bolj razburjeni — zdajci pa, kakor na povelje, je vse utihnilo: obtoženec Etienne Rambert je stopil v dvorano. Bil je blede ko smrt, vendar je stopal vzravnavno in samozavestno do obtoženske klopi. Nekaj sekund za njim se je prikazal njegov zagovornik, Dareuil, eden izmed najuglednejših in najsposobnejših cahorskih odvetnikov. Komaj je Rambert sedel, se je že razgledal s trudnim očesom po poslušalcih; od vsespovsod so strmeli vanj radovedni pogledi, nekateri sočutni, nekateri sovražni... Potlej je sklonil glavo in nepremično strmел predse.

TIVAR OBLEKE

Dopis iz Perzije

Kondevan, 14. marca 1936.

Kruta usoda nas je odtirala iz ljube domovine v to zapuščenno perzijsko gorovje, v drugo Sibirijo, kjer skoraj ne poznamo poletja, nego samo sneg in led. Pusto in zasneženo je vse, mikler nobene hiše, samo naša borna bivali-

šča, v katerih živimo kakor puščavnik, samo da zaslužimo svoj vsakdanji kruh, ki nam ga naša domovina ne more dati.

Kar se pa tiče zaslužka, se ni pritoževati; ali vseeno »Ljubo doma, kdor ga ima«. Manjka nam vsega, zabave in razvedrila ne poznamo, ker smo tuji med tuji, navezani sami nase. Edino razvedrilo sta nam »Družinski tednik« in »Domovina«, ker iz vsake besede zveni pozdrav ljube domovine. Vsem čitateljem in čitateljicam »Družinskega tednika« želimo vselej velikonočne praznike, Slovenci, minerji iz Perzije:

Skóre Anton, Podčetrtek; Kaučič Josip, Sodinč; Kalan Franc, Dovje-Mojstrana; Bezjak Martin, Stojinci.

MALI OGLASI

Mali oglasi socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in poslovne pa po 50 par za besedo. Praktični in trgovsko-obrt- niški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglaš je treba še posebej plačati davek v znesku 150 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglaš šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po pošti nakaznico, po poštni poizvedbi na ček račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znamenju obnemem z naročilom.

Prodajam

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

MOSKO KOLO

dobro ohranjeno napredaj. Polze se v upravi »Družinskega tednika«.

GLOBOK IN UDOBEN OTROŠKI VOZIČEK

dobro ohranjen, ugodno prodaj. Ponudbe na upravo pod »Za gotovino«.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prečudne Marije z Brezi. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi že zato ne smela taka ura manjkati v prav nobeni hiši. Še posebej privlačnost je Marija, ki gleda izza Goré na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 167.—, Din 98.— in Din 87.— Naročite po dopisnicah z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzetju. Še priporočila Zdravko Rant. urar, Jesenje-Fuzine.

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ANGLEŠKI KLOSET

rabljen, vendar dobro ohranjen, kupim. Ponudbe z navedbo cene pod »W. C.« na upravo lista.

OTROŠKI ŠPORTNI VOZIČEK

praktičen in zloziliv, dobro ohranjen. Kupim za gotovino ali pa dam v zameno zanj globok udoben otroški voziček. Ponudbe na upravo pod »Fantiček«.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SVA OSAMLJENI

inteligentni in značajni pa se želiva seznaniti z dobro situiranim gospodom enakih lastnosti. Slika zaželjena. Dopise na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Jelka in Anka«.

TEKSTILNA DELAVKA

iz Kranja, resna, pridna in poštena, z nekaj prihrankov, išče življenjskega tovariša. Dopise na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Tekstilna delavka«.

GOSPOD 32 LET STAR

resen in inteligenten, agentemanc v pravem pomenu besede, išče znanja s skromno, pošteno in fino vzgojeno gospodnico. Dopise prosim na upravo lista pod »Svobodna profesija«.

FANT S PREMOZENJEM

išče znanja z dekletom do 24 let v svrhu ženitve. Ponudbe na upravo pod šifro »Pomlad 24«.

HALO DEKLETA!

Spomladni dnevi so lepi in nedelje prijazne, nalašč za izlete. Gospod, mlad in simpatičen išče znanstvo simpatične gospodične za skupne nedeljske izlete. V pošto pridoje samo boljša dekleta. Pišite na upravo pod naslovom »Nedeljski izlet«.

GOSPODIČNA

mlada, simpatična, čiste preteklosti, trgovsko naučena, s primerno doto, želi resnega znanja z inteligentnim gospodom dobrega srca; radi pomaukanja znana. Slika zaželjena. Prednost državni nameščenci. Ponudbe pod »Srečen zakons«.

KATERI ZNAČAJNI MLADENČ

čedne znanosti z eksistenco želi resnega znanja z vzorno mladenco prijetne zunanosti, mirno in dobrosrčno. Dopise pod značko »Želim blage duše«.

KATERO SRČKANO, SIMPATIČNO DEKLE

želi prijateljstva inteligentnega fanta? Cenj. Dopise prosim na upravo pod »Lepši dnevi«.

IŠČEM SODELAVCA(KO)

pri brezkonkurenčnem podjetju v ca. Din 15.000. Cenj. ponudbe na upravo lista pod šifro »Zaščiten«.

VDOVA, OSAMLJENA

40 let, s pokojnjim, želi dopisovati v iskrenim osamljenim gospodom. Dopise na upravo lista pod »Zima«.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

DVOBODNO IN TRISOBNO STANOVANJE

se išče za takoj ali pozneje. Ponudbe na oglasni oddelek »Družinskega tednika« pod »Zračno«.

STANOVANJE

2 malih sob in pritlikin iščem za 1. maj. Ponudbe pod »450 Din« na upravo »Družinskega tednika«.

ENOSOBNO STANOVANJE

za dve osebi — oddam. Dolenjska cesta št. 81.

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

UCENIKO

sprejeme fina šivilja. Hrana v hiši, stanovanje bi morala imeti zunan. Naslov v upravi Družinskega tednika.

15letna deklica

poštenih staršev se želi izučiti šivanja. Gre tudi na delo. Naslov se izve v upravi »Družinskega tednika«.

PRODAJALKA MEŠANE STROKE

tudi želez nina, pridna in poštena. Išče službo. Gre ka morkol tudi v pomoč gospodinji. Dopise pro sim nauravno pod šifro »R«-nost 220«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

BARVANJE LAS

ni več potrebno pri stro kovajkih, ker si jih z Ore-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlo rjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva tu je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garutura z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor Zagreb, Illica 84.

IZPADANJE LAS

IN PRILJAJ. Prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Illica 84.

Krasni vzorci za zavese carinokrat pripeljal Robert Golli Selenburgova ul. 9

Negujte svoje noge

Največji napor pri Vašem vsakdanjem opravilu morajo prenašati Vaše noge.

Zdrave noge so pogoj za uspešno delo. Ne zanemarite svojih nog, da boste tudi v pozni starosti lahko hodili brez palice.

Posvetite jim vsaj toliko pažnje kot ostalim delom telesa.

Obiščite našo pedikuro

V posebej za to pripravljeni kopeji Vam osvežimo noge.

Odstranimo brez bolečin kurja očesa in debelo kožo.

Postrižemo Vam zarastle nohte.

Pedikiranje stane Din 6.—

Proti utrujenosti in za boljšo cirkulacijo krvi Vam priporočamo strokovnjaško masiranje nog.

Masaža nog stane Din 4.—

Posetite nas, prepričajte se sami!

Roza

Ljubljana, Selenburgova 7

Vsega v izobilju

za malo denarja v veliki izbiri trenchcoatov, hubertusov, pumparic, perila itd. pri

PRESKERJU, Ljubljana

Sv. Petra cesta 14

POZOR GOSPODINJE!
Najceneje ste postreženi s **KURIVOM** pri trvdki
RUDOLF VELEPIC
Trgovina s kurivom **LJUBLJANA VI.**
Sv. Jerneja cesta 25
TELEFON 2708
Prvi poskus stalni odjem

HERSAN CAJ ZDRAVJE

s pomočjo zdravilnih svojstev raznih zelišč se dobi, ako se uživa „HERSAN CAJ“ mešanica posebnih zdravilnih zelišč po sestavi zdravnika R.W. Pearsona, zdravnika šefa v Bengaliji (Angleška Indija).

Po večletnih izkušnjah je neovrgljivo dokazana velika vrednost „HERSAN CAJA“ in to z nedvomnim uspehom pri obolenjih zaradi poapnenja žil, pritiska krvi, pri ženskih boleznih, pri menstruaciji (menjanju mesečnega perila), migreni, revmatizmu, obolenju obisti, jeter, motnjah v želodcu, zastrupljenju, zapeki, protinu (giht), črvesnih boleznih, hemoroidih, zgagi in pri čezmernem odebelenju. „Hersan čaj“ se dobiva v vseh lekarnah. Ponudno knjižico in vzorce Vam pošlje zastonj:

„RADIOSTAN“, Zagreb
Dukljaninova 1
Reg. S. št. 14001 z dne 6. VI. 1934.

Kemično čiščenje oblek pralnica in svetlolikalnica Fran Simenc, Ljubljana.

Kolodvorska ul. 8
sprejemališče Knafjeva ul. 2

12:-

Br. 23-26 45301-2204

Lahki platneni čevljički z gumastim podplatom. Od št. 27-29 Din 15,-, št. 30-34 Din 19,-, št. 35-41 Din 25,-

15:-

45421-1105

Otroški platneni čevljiček na sponko, z nizko peto

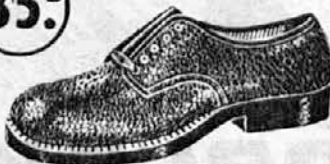
35:-

2961-44829

Otroške sandale iz najboljšega materiala z usnjatim podplatom

35:-

3222-44801

Otroški športni čevljiček iz močnega usnja z neraztrgljivim gumastim podplatom

49:-

2851-63805

Čevljički za deca iz najboljšega laka

59:-

4944-03

Čevlji za deklice, iz boksa

79:-

4844-24

Lakasti čevljiček, okrašen s kačjo kožo

99:-

2695-16

Za pomladanske sprehode naši udobni in moderni trotter čevlji

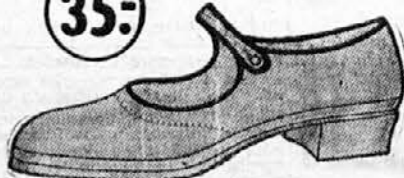
ZA VELIKO NOČ VSEJ DRUŽINI

Prinašamo majhen del izbire naših pomladanskih čevljev, s katerimi smo zaželi naše prodajalne. V stanu smo obuti za 100 Din pet družinskih članov: očeta, mater, brata, sestro in bratca.

Brata

35:-

23425-2205

Lahek in praktičen platnen čevlji

59:-

0975-46510

K pomladni obleki — te sandale iz boksa

99:-

0375-36519

Sandale — z nizko peto, zadnja modna novost

129:-

1305-66717

Zelo moderni čevlji s polvisoko peto, iz najboljša antilope

59:-

1845-6553

Lepo okrašen čevlji iz žameta, kombiniran z lakom

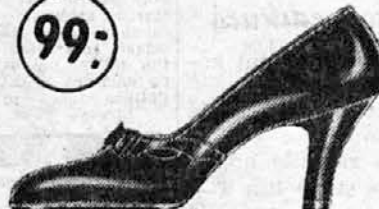
79:-

1625-46512

Trpežen čevlji z lepim okrasom iz najboljšega boksa

99:-

5805-66421

Moderen čevlji iz najboljšega laka

129:-

5305-64272

Idealen čevlji iz najboljša antilope

29:-

45308-2203

Lahki platneni čevljički z gumastim podplatom. Št. 43-46

59:-

2967-44800

Nenadomestljiva sandala za tople dneve, z usnjatim podplatom in gumasto peto

69:-

1437-2727

Čevlji za izprehod iz platna in laka

79:-

1937-68022

Močan in praktičen čevlji iz boksa z elastičnim gumastim podplatom

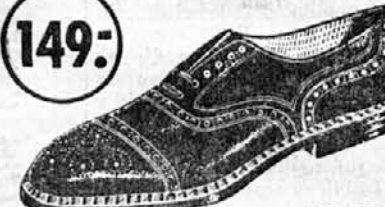
129:-

1627-64748

Zelo eleganten čevlji z bogatim okrasom iz najboljšega boksa

149:-

1637-44742

Najnoviji model za gospode, izdelan iz najboljšega boksa s perforiranim okrasom in širokim robom.

79:-

0767-88801

Močan čevlji iz mastne kože z močnim gumastim podplatom, za katerega jamčimo 6 mesecev

99:-

3967-68822

Čevlji iz boksa z gumastim podplatom, uporaben za vsako priliko